

Nr. 25

John TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

De Strijd om het drijvend Casino

DE STRIJD OM HET DRIJVEND CASINO

HOOFDSTUK I

Waarin en passant over het hemd ener dame gerept wordt, terwijl John Templar herinnerd wordt aan het nut van een ruim-architectonische vooruitstrevendheid.

Jérôme Saligny, de sluwe handelaar in verdovende middelen en blanke slavinnen, strekte behagelijk zijn benen voor zich uit en vouwde zijn handen op zijn buik. Hij zuchtte diep en keek door zijn half neergelaten wimpers naar de man, die tegenover hem zat.

— Is er soms iets dat je dwars zit, Jérôme? vroeg de man.

Saligny knikte langzaam en liet zijn hoofd achterover leunen tegen de hoge rug van zijn fauteuil.

— Ja, er is inderdaad iets dat me dwars zit, Pedro. Maar om je precies te verklaren wat het is zou ik je een lange, en enigszins onaangename geschiedenis moeten vertellen.

Pedro antwoordde niet, maar keek de bende leider met een blik van stijgende nieuwsgierigheid aan.

— Ik heb daar geen bezwaar tegen, aangezien het wel wenselijk is, dat je van alles op de hoogte bent, Pedro, ging Saligny verder. Vooral met het oog op eventuele complicaties, welke zich zouden kunnen voordoen. Je moet namelijk weten, dat ik in Parijs — nu ongeveer zes weken geleden — plotseling lastig werd gevallen door een zekere John Templar...

— John Templar?? riep Pedro verbaasd uit. Bedoel je die man, waarover het vorige jaar alle Amerikaanse bladen volstonden? Die man, die de strijd aanbond tegen de bende van Cullingham?

— Juist, antwoordde Saligny. En deze John nu begon mij in Parijs lastig te vallen, of liever gezegd Graaf Squinza, de man, die voor een groot deel onze transacties financierde. Om te beginnen stal hij

op zekere avond een hele zending „sneeuw” uit de garage van Squinza, een partijtje van ruim duizend kilo. De volgende dag bezocht hij Graaf Squinza op diens kantoor, waar ik zelf toevallig ook juist aanwezig was en ging er met 20 miljoen francs vandoor. Twintig miljoen francs, Pedro, werden voor onze ogen in zijn tas geborgen. Uiteraard begon ik me voor dit bedrag te interesseren, daar ik nooit geweten had, dat Squinza zoveel liquide middelen onder zijn berusting had. Ik besloot dus dat geld terug te krijgen van Templar en het zelf te houden. Graaf Squinza kreeg dit echter door, hij wilde me aan de politie verraden en ik deed het enige wat mij onder de gegeven omstandigheden overbleef; ik maakte hem koud.

— Dat gevaar was dus op afdoende wijze afgewend, veronderstelde Pedro.

Saligny maakte een beweging met de hand en vervolgde dan:

— Dat was inderdaad mijn bedoeling geweest. Maar Graaf Squinza stierf niet onmiddellijk nadat ik hem neergeschoten had en het noodlottige gevolg was, dat hij die Templar, die vlak na de moord toevallig het huis van de Graaf binnenkwam, enkele inlichtingen kon verschaffen waardoor hij mij weer in Le Havre op het spoor wist te komen. Ik bereidde juist de derde zending vrouwen voor, toen Templar andermaal roet in het eten begon te gooien. Hij bracht een bezoek aan mijn bordeel, waar hij één van de vrouwen, die aan cocaïne verslaafd was, ontvoerde. Templar, die een kundig geneesheer schijnt te zijn, zou er wellicht in slagen haar te genezen en haar een andere bestaansmogelijkheid bieden. De volgende dag begon Madame Labarthe, de vrouw, die voor mij het hele zaakje dreef, eigenaardige dingen uit te halen. Ze was er namelijk via Templar achter gekomen, dat ik Squinza vermoord had, en besloot met mij te breken. Ze stevende naar het hoofdbureau van politie, maar gelukkig kon ik er nog net in slagen haar op de stoep van het bureau dood te schie-

ten. Toen ik in mijn eigen huis aankwam vond ik Templar voor mijn geopende brandkast liggen, we schoten bijna tegelijkertijd en hij werd getroffen in zijn arm geloof ik, maar ik kreeg twee schoten in mijn schouder, die inmiddels al weer zo goed als genezen zijn. In ieder geval ging hij er vandoor met een hoop geld, ongeveer zeven millioen en een tube radium van anderhalve gram, die zo'n veertig millioen waard zijn. Dezelfde avond kwamen er achttien Duitse vrouwen aan, die ik onmiddellijk naar de „Farina” bracht. Juist op het moment, dat wij aan boord gingen, werd er door de politie een overval in mijn bordeel uitgevoerd, waarbij de hele bende, de vrouwen en het publiek werden gearresteerd.

— Goed, viel Pedro hem in de rede, maar dat is ongeveer een maand geleden. Waarover ben je nu plotseling bezorgd?

— Omdat ik die vrouw, die Templar ontvoerde — Maryse Choisy heet ze — een uurtje geleden op straat zag wandelen, hier in Rio de Janeiro, Pedro. Ze stond voor een modemagazijn. Begrijp je nu wat ik bedoel? Ik dacht dat ik een klap in mijn gezicht kreeg toen ik haar zag. Ik ben haar onmiddellijk gevolgd en in ieder geval weet ik nu, dat ze in het Bahia Blanca-Hotel woont.

— Bedoel je soms, begon Pedro voorzichtig, dat je denkt, dat die Templar ook in Rio zit?

— Precies, Pedro. Templar en diens bende zitten in Rio de Janeiro. Waarom? Dat is nogal duidelijk zou ik zeggen. Ze zijn me gevolgd, maar hoe wisten ze dat wij naar Rio gingen? En terwijl ik hierover liep na te denken, schoot mij plotseling iets anders te binnen. Aan boord van de „Farina” bevond zich een jonge vrouw, die eveneens in het geheim en zonder papieren de reis meemaakte. De kapitein, de oude Ollier, had haar meegenomen. Zij vertelde zo iets als een politieke vluchteling te zijn. Maar vanaf het eerste ogenblik, dat ik haar zag, kwam ze me bekend voor. Ik kon me echter niet herinneren waar en wanneer ik haar eerder had gezien, tot ongeveer een uur geleden.

— En wie is ze?

— Het is een vriendin van die John Templar, Pedro.

— En waar is ze nu?

— Aan boord heb ik vaak met haar

gesproken en aangezien ze me vertelde, dat ze in Brazilië wilde proberen een nieuw bestaan te vinden, bood ik haar aan bij mij te komen werken. Ik zei wel niet zo precies waar dat werk uit bestond, maar ik liet haar wel voelen, dat ze niet bepaald preuts moest zijn indien ze tenminste veel geld wilde verdienen en een gemakkelijk leventje leiden. Dus nam ik haar liefderijk op totdat me nu gebleken is, dat ze niets anders is dan een ordinaire spionne, die Templar op een heel grafineerde manier aan boord van de „Farina” heeft weten te smokkelen. Op het ogenblik zit ze in de Chico-Club, waar ik haar voorlopig had willen laten werken teneinde haar langzamerhand met het „beroep” bekend te maken. Ze is daar een soort entraineuse, die rijke klanten mee moet nemen naar mijn bordelen of speelhuisen, begrijp je. Persoonlijk doet ze echter nog niets.

— Dan zou ik haar maar snel uit de circulatie nemen, vond Pedro.

— Dat weet ik juist niet. Ik dacht, dat het misschien wel beter zou zijn haar daar te laten en net te doen alsof ik van niets weet. Ze zal in contact staan met Templar, denk ik, en daarom wil ik haar als lokaas gebruiken voor Templar. Het is jammer voor hem dat hij zo'n reis heeft moeten maken om aan zijn eind te komen.

Op het grote balkon voor hun appartement in het Bahia Blanca Hotel, zaten John Templar en zijn beide vrienden Charles en James. Of liever lagen, want zij hadden elk een uitverkoren plaats gevonden in een comfortabele ligstoel, welke rond een klein, rieten tafeltje stonden onder het geweldige, alles overschaduwende zonnenscherm. Op het tafeltje stonden een half dozijn Coca Cola flesjes en enkele glazen, een tinnetje Players en een nikelen ijskoeler.

De drie mannen keken met half toegeknepen, door een zonneklep overschaduwde ogen naar het drukke verkeer op het Plaza Espirito Santo, dat onophoudelijk aan hen voorbijtrok.

Een scherp waarnemer zou onmiddellijk bemerkt hebben, dat de drie mannen in een teneergeslagen stemming verkeerden, die hen de lust tot spreken ontnam. Ofschoon ze er vermoeid en slaperig uitzagen, hetgeen bij de grote hitte geen won-

der was, toch was hun geest helder en geenszins door de warmte bevangen en hun hersens waren onophoudelijk bezig met een probleem, dat de mannen de laatste drie dagen in een greep van beklemming had gehouden.

Charles schoof zijn plastic zonneklep iets omhoog, ging wat meer rechtop zitten en greep een nieuw flesje Coca Cola, dat hij in een glas leeggoot. Met een nikkelen tangentje greep hij een stukje ijs uit de koeler en liet dit in het glas vallen. Dan leunde hij weer achterover in zijn ligstoel en liet de verkwikkende drank tussen zijn droge lippen naar binnen vloeien.

— Ik geloof, dat de hele geschiedenis op mijn zenuwen begint te werken, merkte hij op na het lege glas weer op het tafeltje geplaatst te hebben.

John Templar draaide zijn hoofd in de richting vanwaar dit alarmerende geluid was gekomen, opende zijn ogen iets wijder en antwoordde:

— Het ligt er maar aan in hoeverre je er aan toegeeft, Charles. Voor alles moeten we juist onze zenuwen in bedwang en het hoofd koel houden....

— ...hetgeen onder deze verzengende zon maar een peuleschilletje is, hè? viel Charles hem sarcastisch in de reden.

— Met temperatuur heeft dat niets te maken, Charles, antwoordde de Grote Onbekende. Ik ben er van overtuigd, dat de hele zaak prima in orde komt.

— Ik zou graag willen, dat je mij daar ook van kon overtuigen.

— Dat behoef ik niet te doen, Charles. Het komt er maar op aan van welke kant je deze situatie beziet. Een kleine maand geleden hebben we Ophelia voor het laatst gezien, kort voor ze aan boord ging van de „Farina”. Drie dagen geleden stoomde de „Farina” de haven van Rio de Janeiro binnen. Het bleek toen dat noch Ophelia noch Saligny, noch de blanke slavinnen aan boord waren. Conclusie: dit gezelschap is dus ergens anders van boord gegaan, maar ik ben er van overtuigd, dat het zich op dit ogenblik in Rio bevindt. Als je even goed nadenkt zal je moeten toegeven, dat het heel onlogisch is dat Saligny met een twintig blanke slavinnen midden in de haven van een millioenenstad van boord gaat, waarbij hij de kans loopt door de douane en de politie te worden aangehouden, vooral daar de invoer van blanke slavinnen in Brazilië met de dag angstiger

vormen begint aan te nemen.

— Jij veronderstelt dus, dat ze in een andere haven aan land zijn gegaan en vandaar met de trein of met een auto naar Rio zijn gereden? vroeg Charles.

— Dat veronderstel ik niet alleen, Charles, antwoordde Templar, maar ik weet zeker, dat dit het geval is.

— Op grond waarvan?

— Intuïtie.

Charles gaf geen antwoord meer en zonk terug in de diepe afgrond van zijn verwijfeling. Hij zag de toestand werkelijk donker in.

Ongeveer een maand geleden, toen de „Farina” met een aantal blanke slavinnen, Saligny en Ophelia aan boord de haven van Le Havre had verlaten, waren hij met John, James en Maryse per auto naar Parijs teruggedreden om twee dagen door te brengen in de villa te Neuilly, waar even na hun aankomst door de postbode een pakket bezorgd werd, waaruit zeven millioen francs en een tube met radium te voorschijn waren gekomen. Dit was de buit geweest van Templar's bezoek aan het huis van Saligny in Le Havre, welke hij onmiddellijk als postpakket aan zijn villa in Neuilly had opgezonden.

Twee dagen na aankomst had James de „Hurricane”, het door atoomkracht voortgedreven vliegtuig, uit haar schuilplaats te voorschijn gehaald en was het uit vier personen bestaande gezelschap aan boord gegaan van de metalen vogel, om ongeveer zes uur later voet aan land te zetten op het grote vliegveld van Rio de Janeiro. James had het toestel in een particuliere hangar ondergebracht en deze zorgvuldig afgesloten, teneinde eventuele nieuwsgierige blikken verre te houden.

Dus zaten ze nu reeds drie weken in het Bahia Blanca Hotel te Rio, in afwachting van de aankomst van de „Farina”.

Maryse Choisy, het eens aan cocaine verslaafde meisje, dat Templar uit het huis aan de Rue du Port had ontvoerd, was inmiddels volkomen van haar geestelijke afwijking genezen, dank zij de grote zorg en toewijding van een kundig medicus, zoals John Templar zeer zeker genoemd mag worden.

Maar de „Farina” was binnengelopen zonder Ophelia aan boord, terwijl noch van Saligny en diens slavinnen ook maar één spoor te bekennen was geweest. Een hele dag hadden de drie mannen in de

omgeving van de „Farina” geslenterd, een waakzaam oog houdend op een ieder, die het schip verliet, doch naar mate de zon achter de horizon verzonk, verdween ook de hoop der drie vrienden. Het bleek wel duidelijk, dat het gezelschap eerder van boord was gegaan.

Plotseling richtte Charles zich weer op.

— Het is ook mogelijk, zei hij, dat de kustwacht de „Farina” heeft aangehouden teneinde de lading te controleren en toen het klandestiene gezelschap heeft ontdekt?

Templar schudde resoluut het hoofd en maakte een snelle beweging met zijn hand.

— Absoluut uitgesloten, Charles, antwoordde hij. Indien dit het geval geweest zou zijn, dan hadden we kapitein Ollier niet zo rustig op de brug en het dek heen en weer zien lopen. Neen, die mogelijkheid heb ik direct overboord geworpen, toen ze ook bij mij opkwam.

— Hh-hm, kuchte James vanuit de geheel rechts op het balcon staande ligstoel. Als we nu eens een hartig woordje met die Kapitein Ollier gingen spreken, mylord. Ik heb zo'n idee, dat ik hem wel aan het praten krijg. Hij zou ons tenslotte kunnen vertellen, wat er met Saligny en de vrouwen precies gebeurd is. Templar lachte en schonk zich een glas Coca Cola in.

— Ik twijfel er niet aan, beste James, of jij zult de oude Ollier wel aan het spreken krijgen. Maar eerlijk gezegd lijkt me dit erg onvoorzichtig. Ik ben van mening, dat we daarmede meer verknoeien dan kunnen winnen.

Op dat moment werd er een eind aan dit gesprek gemaakt door de plotselinge verschijning van Maryse Choisy, die in een wolk van heerlijke parfum het balcon betrad.

— En? vroeg ze nieuwsgierig. Nog geen oplossing gevonden?

Ze had deze vraag eigenlijk helemaal niet behoeven te stellen, want de gezichten der drie mannen spraken voor zich zelf.

Ze trok een klein, met leder bekleed bankje bij de tafel en ging er op zitten. Terwijl ze de wit-kanten handschoenen van haar goedgevormde handen trok, keek ze met een schalkse blik de drie mannen één voor één aan.

— Misschien heb ik dan iets te vertellen, zei ze met een verleidelijke glimlach, wat jullie humeur ten goede zou kunnen

beïnvloeden.

Terstond rezen de drie vrienden in hun ligstoelen overeind en keken met vragende blikken naar het liefvallige meisje, dat in een licht-grijs Palm Beach mantelpakje voor hen zat.

— Ik heb een goede kennis ontmoet, of liever gezegd, gezien.

Op dat ogenblik wist Templar, dat er een plotselinge ommekeer in hun zenuw-slopende situatie was gekomen. Het wachten op iets dat nimmer scheen te komen had opgehouden. Maryse had een spoor ontdekt.

— En wie is die kennis? vroeg Templar, ofschoon hij het antwoord wel gissen kon.

— Saligny.

Wanneer Maryse gedacht had, dat haar mededeling de gemoederen der drie mannen nogal in beroering zou brengen, dan had zij zich toch werkelijk vergist. Want geen van drieën gaf antwoord. Templar zag slechts zijn vermoeden bewaarheid en Charles en James waren te perplex om iets te zeggen.

— Waar, hoe en wanneer, Maryse? was de eerste vraag, die Templar haar stelde.

— Ongeveer een half uurtje geleden. Ik stond voor een modezaak en keek eigenlijk in gedachten in de spiegelruit naar het voorbijdravende publiek. Plotseling zag ik een man stilstaan en herkende zijn gezicht als dat van Saligny. Hij draaide zich snel om en liep terug vanwaar hij gekomen was. Ik vermoedde dus, dat hij van plan was mij te volgen en toen ik doorliep kreeg ik bij het oversteken van de straat zekerheid. Hij volgde me tot aan het hotel en zag me hier binnengaan. Heb ik goed gedaan of niet? Ze keek Templar vragend aan en wachtte in zichtbare spanning op zijn antwoord.

— Je hebt keurig werk geleverd, Maryse, zei Templar tevreden. Het was echter nog beter geweest, wanneer je, na het hotel binnengegaan te zijn, dit weer verlaten zou hebben om thans Saligny te volgen en uit te vissen waar hij heen ging. Maar, enfin, ik vind, dat we door jouw ontdekking al een heel eind zijn opgeschoten.

— Ik kan het nog niet als een stap in de goede richting appreciëren, merkte Charles op. Wat hebben we er nu aan of we al weten, dat Saligny weet waar we wonen, terwijl wij er geen notie van hebben waar hij zich ophoudt.

— Dat, beste Charles, is maar een kwestie van tijd, want reken er maar op, dat Saligny gebruik zal gaan maken van zijn wetenschap met betrekking tot onze verblijfplaats.

— Wil je zeggen, dat hij hierheen zal komen?

— Zo ongeveer, ja. Vergeet niet, dat ik hem zo'n slordige zeven en veertig miljoen francs lichter heb gemaakt en ik zou zo zeggen, dat een dergelijk bedrag wel de moeite van het terughalen loont. Tenslotte kan hij niet weten, dat het veilig opgeborgen ligt in onze safe in Neuilly. Neen, let maar op mijn woorden, dat onze vriend Saligny binnenkort van zich zal laten horen. Dit blijkt wel uit het feit, dat hij Maryse niet aansprak maar haar volgde, omdat hij wist dat hij via Maryse bij ons terecht zou komen.

— Van die kant bezien is het misschien wel een klein lichtpuntje, gaf Charles toe. Maar persoonlijk had ik liever gezien, dat Maryse Ophelia had ontmoet.

— Zo zie je, dat liefde toch eigenlijk alleen maar een middel is om het persoonlijk egoïsme te bevredigen, orakelde Templar van onder zijn zonneklep.

Charles werd bij het horen van deze steek onder water beurtelings vuurrood en lijkbleek. Hij perste zijn kaken tegen elkaar en zijn oren gingen een halve centimeter naar achteren.

— John, riep hij beledigd uit. Een dergelijke opmerking had ik van jou niet verwacht. Hoe je ook over vrouwen mag denken, vergeet niet, dat Ophelia een meisje is van onbesproken gedrag en onaanastbare zeden. Er is hier geen sprake van liefde. Ik zou voor iedere vrouw zo handelen.

— Tenzij Ophelia er bezwaar tegen zou hebben, ging Templar ongestoord verder, terwijl hij Maryse een nauwelijks merkbaar knipoogje gaf.

— Zou je je voor mij óók zo druk maken, Charles? vroeg Maryse, terwijl ze de toch al enigszins uit het evenwicht gebrachte jongeman een allercharmanste blik toewierp.

Charles keek even naar de drukte op het plein, schraapte zijn keel en antwoordde:

— Natuurlijk. Ik zei toch voor iedere vrouw. Dus ook voor jou. Alleen is er geen reden om me over jouw situatie op te winden. Jij verkeert niet in gevaar, ik weet

waar je bent.

— Nu dan, zei Maryse uitdagend, dan geef ik je de kans om je vanavond over mij op te winden. Nodig me uit om mee te gaan naar een nacht-club.

Charles, die juist een nieuw flesje Coca Cola ledigde, bleef midden in zijn werk steken en keek vragend de kring rond, alsof hij zich afvroeg of hij dit voorstel wel goed had verstaan.

— Nu? hield Maryse aan. Gaan we? Goed, dan zal ik me gaan verkleeden.

Ze stond op en trippelde snel de salon binnen om achter een tussendeur te verdwijnen.

— Maryse, riep Charles, die half uit zijn stoel overeind was gekomen. Maryse, kom terug....

Templar barstte in een hevige lachbui uit en zelfs James, de anders toch nuchtere en ernstige reus, gunde zich zelf een spaarzaam glimlachje.

— Oho, die Charles, gierde Templar het uit. Word jij even aan de haak geslagen. Neen, jongeman, je kunt er nu niet meer onderuit. Dan had je maar onmiddellijk moeten weigeren. Maryse is zich nu aan het verkleeden en het is hoogst onbeleefd om een dame in haar hemd te laten staan, zoals men een dergelijke situatie filosofisch placht te beschrijven.

— Maar, ik heb helemaal niets gezegd, verweerde Charles zich zwakjes.

— Dat is het hem nu juist, Charles. Je bent niet ad rem genoeg. Althans niet zo ad rem als Maryse. Bovendien, er steekt absoluut geen kwaad in wanneer jij met Maryse vanavond naar een nacht-club gaat. Ik beloof je dat ik er met geen woord tegen Ophelia over zal spreken. Ten slotte ben je NOG niet met haar getrouwd.

— Met wie? vroeg Charles achterdochtig.

— Zover ik weet met geen van beiden, antwoordde Templar laconiek. Ga maar gerust met haar op stap. Je kunt best een verzetje gebruiken, het zal je eens wat andere gedachten geven, terwijl ik dan gelegenheid heb eens rustig na te denken en een plan de campagne op te bouwen.

Toen stond Charles uit zijn ligstoel op en liep in gedachten de salon binnen om zich in zijn slaapkamer te gaan verkleeden.

Over veertien dagen verschijnt no. 26
„HET SYNDICAAT DES DOODS”

Het was even over tien en die avond toen Charles en Maryse de grote salon verlieten om zich gezamenlijk naar de Chico-Club te begeven teneinde zich enkele uren aangenaam te vermaken met de geneugten van de samba. Templar en James, die in het helder verlichte vertrek alleen achterbleven wuifden hen vriendelijk de deur uit en onmiddellijk nadat de klik van het slot had geklonken, sprong Templar over-eind en rende, door James gevolgd naar de badkamer.

Hier waren gedurende twintig minuten vier handen druk in de weer om het gezicht en de slanke, lenige gestalte van de Grote Onbekende onherkenbaar te veranderen.

Door middel van allerlei instrumenten, werd het gelaat aanzienlijk ronder gemaakt. De wangen werden opgevuld door kleine, platte rubber kussentjes, de neus werd iets verbreed door in de neusholten langwerpige, rubber balletjes aan te brengen, welke een kleine opening in het midden hadden, zodat de ademhaling niet werd belemmerd. De wenkbrauwen werden iets lichter gekleurd, terwijl enkele kunstig, onder de grijze pruik aangebrachte hechtpleisters de uitdrukking van het gelaat geheel veranderden. Kortom Templar werd in zeer korte tijd een heel ander mens. Een klein, grijs sijkje sierde de vierkante kin, een hoornen bril, met grote glazen werd op de neus geplaatst, terwijl twee holle busjes van zuiver goud over de hoektanden werden geschoven.

— En nu mijn rok-costuum, James, beval Templar.

De reus hielp zijn meester bij het aantrekken van het witte vest en de jas met lange panden, strikte met meesterhand het witte dasje, bevestigde in één der knoopsgaten van het overhemd een diamanten speld en reikte hem enkele kostbare ringen aan, welke Templar aan zijn pink en ringvinger schoof.

— Wel, ik geloof, dat we zo wel voor Lord Macdhui kunnen doorgaan, James.

— Bestaat die Lord Macdhui echt, mylord? vroeg de reus.

— Alleen in mijn verbeelding, James, glimlachte Templar, terwijl hij een gouden sigarettenkoker zorgzaam vulde en in het zakje van zijn witte vest liet glijden.

— Hoed, cape en stok, James, beval hij tenslotte.

En toen verliet de Gentleman-avonturier

zijn appartement in het Bahia Blanca Hotel om zich naar de buiten wachtende auto te begeven, waarvan het portier beleefd door James werd opengehouden. De reus zette zijn pet weer op, nam achter het stuur plaats en toen gleed de limousine langzaam langs het trottoir het plein rond om in één der brede boulevards te verdwijnen.

De Chico-Club was één van die specifiek Zuid-Amerikaanse nachtgelegenheden, waaraan eigenlijk maar een klein aantal inwoners van deze miljoenenstad zich een bezoek kon veroorloven.

Een nacht-Club, welke ongeveer zes maanden geleden was ongericht om nog geen vier weken door faillissement te worden gesloten, waarna iemand anders Club en inventaris voor een belachelijk bedrag opkochte en het opnieuw begon te exploiteren.

Sedert dat ogenblik „liep” de Chico-Club. De ware reden hiervan wisten de bezoekers zelf niet, maar er was sfeer, stemming, animositeit, kortom, men vermaakte er zich en vergat de zorgen van een zenuwslappend zakenleven.

De taxi van Charles en Maryse stopte voor het brede terras van de Club, dat geheel beschenen werd door een groot aantal schijnwerpers en als het ware gelegen was aan de oever van een geweldige plantentuin, waarin de meest uiteenlopende exotische bloemen haar overheerlijke en bedwelmende geuren verspreidden.

Een vorstelijk uitgedoste portier in een schitterende operette-generaals uniform opende het portier, hielp de jonge vrouw uitstappen en nam achteloos de klinkende fooi in ontvangst, welke Charles onopvallend in de regelmatig openstaande hand duwde.

Nog geen tien minuten later ontving dezelfde portier een nog vorstelijker fooi, welke hem nog dieper deed buigen. Ditmaal was de weldoener Lord Macdhui, die een dankbaar gebruik had gemaakt van de ondersteunende portiershand, met behulp waarvan hij zwaarzuchtend uit zijn glimmende limousine was gestapt.

Met een vluchtig handgebaar beduidde hij zijn particuliere chauffeur, de wagen op het parkeerterrein te zetten en dribbelde dan met een air van zelfverzekerdheid de wit-marmeren treden van het bordes op, om door de geweldige deur van de Club te verdwijnen.

In de garderobe ontdeed Lord Macdhui zich van hoed, cape en stok en volgde de reeds wachtende gérant om zich naar een plaats te laten geleiden, vanwaar de pseudo Engelsman het gehele interieur kon overzien.

Nadat de ober hem een glas sherry had gebracht, nam hij een sigaret uit zijn gouden koker, stak deze aan met een even zuiver gouden aansteker, staarde een moment in gedachten naar de omhoogparelende rook en richtte dan zijn blikken op het luidruchtige publiek.

Langzaam liet hij deze van tafeltje tot tafeltje glijden, iedere persoon in zich opnemend, trommelde met zijn met ringen versierde vingers het rythme van de juist ingezette samba mee en vroeg zich onderwijl af, waar Charles en Maryse zouden kunnen zitten.

Na enig zoeken en reikhalzen, ontdekte hij het jonge paar in één der cabines, welke zich tegen de achterwand der zaal bevonden, en die gedeeltelijk door fluwelen gordijnen waren afgesloten.

Templar alias Lord Macdhui lachte in zijn grijze sik bij de gedachte, die plotse-ling door zijn brein schoot.

Wat zou Ophelia zeggen wanneer zij Charles eens zo intiem in gezelschap van de verleidelijke Maryse zou aantreffen? Of, noch liever, wat voor een gezicht zou Charles trekken wanneer Ophelia plotse-ling voor hem stond?

Het was maar gelukkig, dat de beide jonge mensen niet door Ophelia gestoord konden worden, want dat zou waarschijnlijk een onaangename verwijdering beteken in de verhouding tussen zijn vriend en de dochter van de Amerikaanse multi-millionnaire Morgan.

Templar nipte de as van zijn sigaret, welke hij zojuist had aangestoken, krabde even onder zijn grijze pruik op de plaats waar een hechtpleister bezig was zijn huidzenuwen te prikkelen, en nam dan een slok van zijn sherry. Althans dit was zijn plan geweest, want het prikkelende vocht kwam als gevolg van een plotselinge emotie in het verkeerde keelgat terecht en slechts door zijn zijden zakdoek onmiddellijk tegen zijn lippen te houden wist hij te voorkomen, dat zijn hoestbui de gillende samba overstemde.

Hij wreef voorzichtig de tranen uit zijn ooghoeken, stopte de zijden doek in de binnenzak van zijn rok-costuum en volgde

met verslindende blikken een jonge vrouw, die vóór een magere, slungelachtige jongeman met geelblond haar door de zaal schreed in de richting van één der vrije cabines. Ditmaal ledigde Templar zijn glas in één teug zonder zich te verslikken en bestelde onmiddellijk een nieuwe bij de juist voorbij schrijdende ober, terwijl zijn blikken achter de grote glazen van zijn bril strak op de cabine bleven gericht, waarin hij zojuist Ophelia Morgan had zien verdwijnen.

Wat had dit te betekenen, vroeg hij zich af. Wat voerde Ophelia uit in de Chico-Club in gezelschap van een hem onbekende slungel met melkboerenhondenhaar?

Op dat ogenblik zond hij een innig dankgebed op, gewijd aan de architect van de nachtclub, die op het vernuftig idee was gekomen afschermbare cabines te laten bouwen, waardoor Charles — althans voor het ogenblik — geen gevaar liep door zijn oogappel te worden ontdekt.

HOOFDSTUK II

Waarin gesproken wordt over kauwgom en jalouzie, terwijl James zich onledig houdt met het lezen van detective-roman- netjes.

Ophelia Morgan nam aan het tafeltje plaats tegenover de slungelachtige jongeman, die luisterde naar de legendarische naam van Archibald Tumblethumb. De oude Tumblethumb zaliger had een nuttig gebruik gemaakt van 's mensen perversiteiten, door enkele tientallen jaren geleden een aanvang te maken met de massa-productie van een soort eeuwigdurende, speekselproducerende, naar pepermint smakende en zenuwafmattende bonbon, welke het kaakgewricht tot perpetuum mobile maakte en in de volksmond aangeduid werd met de naam „kauwgum”.

Archibald Tumblethumb junior zette de productie van dit product getrouw voort, daarbij vele millioenen opstrijkend, welke hem door een kauwgum-kauwend publiek, dat aan deze onaesthetische gewoonte verslaafd was geraakt, met handenvol in de schoot werd geworpen.

Vandaar dat deze slungelachtige, geel-

harige Amerikaan zich de weelde kon veroorloven herhaalde bezoeken te brengen aan de Chico-Club, waar hij de vorige avond in vervoering was gebracht door een ontmoeting met Ophelia Morgan, wier beroep het sedert twee dagen was de geachte clientèle van de Chico-Club — het mannelijk gedeelte althans — aangenaam te verpozen en met „raad” en „daad” ter zijde te staan.

— Komt U dikwijls naar Zuid-Amerika, Mr. Tumblethumb? vroeg Ophelia, terwijl ze een cigaret uit zijn gouden, met diamanten bezette koker accepteerde, en zoals de lezer zal begrijpen, niet onder haar ware naam leefde.

— Ja, zeer dikwijls, antwoordde hij een beetje teuterig. Ik ben namelijk van plan in Rio de Janeiro een dochteronderneming op te richten.

— U wilt dus het Braziliaanse volk tot algehele verslaafdheid aan de kauwgum brengen?

— Och, verslaafdheid is een beetje erg cru uitgedrukt, antwoordde de slungel. In ieder geval kan het me persoonlijk weinig interesseren. Ik ben hier met een hele staf van naaste medewerkers en adviseurs en het is altijd mijn principe geweest zo veel mogelijk aan hen over te laten, aangezien ik ze niet voor niets betaal.

— Persoonlijk bemoeit U zich dus eigenlijk minder met Uw zaken?

— Ja, zo zoudt U het kunnen noemen. Maar, laten we eens over iets anders praten. U schijnt Rio goed te kennen al bent U Amerikaanse. Weet U niet een gelegenheid waar men zich nu eens echt kan amuseren, ik bedoel dus waar men eigenlijk boven de wet staat.

— Bedoelt U....? vroeg Ophelia voorzichtig.

— Nu, ja, ik bedoel een beetje gokken en een beetje....

— Oh, ja, bedoelt U dat, sneed ze hem gauw de pas af. Natuurlijk zijn die gelegenheden hier wel te vinden. Ik persoonlijk ken er maar één, hoor, en als U er prijs op stelt, wil ik U er wel heen brengen.

— Oh, riep Archibald Tumblethumb uit, dat zou dolletjes zijn, tenminste wanneer U mij belooft bij mij te blijven. Ik zou zeggen, juffrouw, noem me maar Archie, dat klinkt een beetje vlotter, vindt U ook niet?

— Okay, Archie, daar ga je dan, ant-

woordde ze, terwijl ze haar glas aan de lippen bracht en op zijn gezondheid dronk. — Mijn naam is Deane.

Ze zag er zo van buiten wel erg uitbundig uit, doch inwendig werd ze herhaaldelijk gepijnigd door een onoplosbaar probleem. Hoe zou ze in contact kunnen komen met haar vrienden, John, Charles en James? Ze waren in een klein dorpje aan land gegaan en door Saligny met reeds gereedstaande auto's naar Rio gebracht. Haar vrienden hadden dus ongetwijfeld vergeefs aan de haven staan wachten en wellicht zouden ze zich deerlijk ongerust beginnen te maken, althans Charles. Bij de gedachte aan Charles begon ze het warm te krijgen en ze betichtte zich op een kinderlijke gemoedstoestand, die ze ook wel ervaren had toen ze zo'n duizend weken telde.

Hoe zou ze zich gevoeld gedragen hebben, indien ze geweten had dat Charles op nog geen vijf meter van haar verwijderd zat, schroeiend onder de verzengende blik van een andere, schone jonge vrouw?

Ze werd plotseling uit haar mijmeringen opgeschrikt doordat het gordijn iets wijder werd getrokken, en een ober in de opening verscheen. In zijn hand hield hij een zilver dienblaadje, waarop een witte enveloppe lag, welke hij de jonge vrouw offereerde.

— Neemt U mij niet kwalijk, dat ik stoer, mevrouw, meneer, maar een heer verzocht mij U deze brief te willen overhandigen.

Ophelia griste de enveloppe van het glimmende blad en knikte de ober zijwend toe als teken, dat hij gaan kon.

— Excuseer me even, Archie, zei ze terwijl haar vingers zenuwachtig het couvert openscheurden, alsof ze voelde, dat dit het moment was waarop ze reeds drie dagen had gewacht.

Haar eerste blik gold de ondertekening en toen ze de letters „J.T.” las, maakte haar hart een sprongetje van enkele centimeters. John Templar was dus in de Chico-Club en had haar gezien.

Snel vlogen haar blikken over de enkele regels:

„Ik zit in de zaal. Probeer me te vinden. Bel me vanavond op in het Bahia Hotel — kamer 397 — na middernacht. J.T.”

Ophelia voelde hoe het bloed naar het hoofd stroomde van emotie. Ze trachtte

zich evenwel te beheersen en stopte de brief zorgvuldig weg in haar tasje, dat naast haar op tafel lag.

— Minnaar? vroeg Archie weinig indiscreet.

— Precies geraden, antwoordde Ophelia lachend. Jaloers?

— Oché, dat is te zeggen, wat is jalouzie? luidde zijn nietszeggend antwoord.

— Dus we gaan vanavond naar een gelegenheid waar je op een gemakkelijke manier wat geld kwijt kunt raken, niet waar? vroeg ze van thema veranderend.

— Ja, inderdaad. Zullen we hier maar weggaan, want ik vind het aardig benauwd.

— Zoals je wilt, Archie, antwoordde het meisje, terwijl ze haar tasje en bontcape opnam.

Ze verlieten de cabine en liepen dwars door de overvolle Club in de richting van de uitgang, nagestaard door Lord Macdhui, die reeds met belangstelling uitzag naar het te verwachten telefoontje. In ieder geval kon hij Charles een goede boodschap overbrengen.

Templar stond juist op het punt af te rekenen teneinde de Club te verlaten en naar het hotel terug te keren, toen hij zich plotseling bedacht.

Hij had gezien hoe een ober de cabine van Charles en Maryse was binnengegaan en enkele woorden wisselde met de jonge vrouw. Maryse stond op, verliet de cabine en volgde de kellner in de richting van de uitgang. Templar bedacht zich geen ogenblik. Hij wierp enkele biljetten op het tafeltje, stond op en begaf zich eveneens naar de uitgang. In de grote hall aangekomen, zag hij juist Maryse de trap op lopen naar een hoger gelegen verdieping, nog steeds voorgedaan door de kellner.

De man, die een minuut geleden nog Lord Macdhui was geweest, had zich thans volkomen de eigenschappen van John Templar toegeëigend en volgde de jonge vrouw naar boven zonder zich te bekommeren over het feit, of hij al dan niet gezien zou worden.

De vrouw en de kellner verdwenen achter een draaiing van de gang en Templar hoorde hoe het meisje vroeg:

— Maar wie is die dame dan, die mij wilde spreken?

— Dat zou ik U niet kunnen zeggen, Madame, antwoordde de man beleefd.

— Maar hoe ziet ze er uit en wat voor

nationaliteit heeft ze. Is het een Braziliaanse?

— Neen, Madame, ik geloof, dat het een Engelse of een Amerikaanse is.

Dit antwoord scheen haar te bevredigen, want ongetwijfeld verwachtte zij niet anders, dan dat Ophelia haar ontdekt had en haar nu wilde spreken teneinde contact op te nemen met haar vriendin.

— Maar waarom is die dame niet naar mij toe gekomen? vroeg Maryse weer, die toch nog enigszins achterdochtig was.

— Ja, dat weet ik ook niet, Madame, antwoordde de kellner en Templar hoorde hoe een deur werd geopend en de kellner haar uitnodigde naar binnen te gaan.

— Neen, zei Maryse resoluut. Ik ga hier niet naar binnen. Laat die dame maar naar beneden komen als ze me spreken wil.

Templar was inmiddels bij de draaiing in de gang aangekomen en gluurde voorzichtig om de noek. Hij zag hoe Maryse zich wilde omdraaien om terug te gaan, doch plotseling werd ze door de kellner vastgegrepen, terwijl een derde persoon, die vanuit de kamer te voorschijn was gekomen, zijn hand op haar mond drukte.

Dit was uiteraard genoeg om Templar tot handelen aan te zetten. Hij vergat plotseling de gehele persoon en waardigheid van Lord Macdhui alsmede diens pruik en sik en stormde als een panter de gang door in de richting van de deur die langzaam dichtviel.

Nog net op tijd wist hij zijn lakschoen tussen de deur en deurstel te schuiven en plaatste dan zijn hele lichaamsgewicht tegen het houten paneel.

De deur draaide naar binnen open en voor hem stonden de kellner en een onbekende, die het hevig spartelende meisje in bedwang trachtten te houden. Zonder zich ook maar één ogenblik te beraden sprong hij vooruit, greep de kellner bij zijn schouders en plaatste zijn vuist met enorme kracht tegen 's mans kin. Het hoofd van de man sloeg als een blok naar achteren en toen het weer omlaagviel werd het door een stevige linkse opzij getimmerd, waardoor de man het bewustzijn verloor en als een lijk tegen de grond sloeg. De andere man, die nog steeds trachtte Maryse in toom te houden, scheen van oordeel te zijn, dat zijn lichaamsbehoud belangrijker was dan het bezit van de vrouw en duwde haar plotseling met geweld van zich af, greep uit zijn binnenzak een pistool en

zou de haan overgehaald hebben, indien niet Templar juist bijtijd zijn puntige lakshoën tegen de gewapende hand had laten komen, waardoor de man een hartverscheurende kreet van pijn uitsloeg en het wapen liet vallen. Templar raapte het op, stak het in zijn zak en wendde zich tot Maryse.

— Keer maar vlug naar je vriend, terug, meisje, zei hij, en kom hier nooit meer terug. Je moogt van geluk spreken, dat er toevallig een politieman in de buurt was. Gauw, gauw, verdwijn.

Maryse, die te verbaasd en te geschrokken was om een woord uit te brengen, rende naar de deur en was binnen een seconde verdwenen.

— En nu jullie, begon Templar zich tot de twee mannen wendend. Noemen jullie dat flink? Met twee kerels één meisje overmeesteren? Bah, wat een lafaards!

De kellner was inmiddels uit zijn verdoving ontwaakt en krabbelde duizelig overeind, terwijl de andere man nog steeds zijn pijnlijke pols stond te masseren.

Voor de kellner interesseerde Templar zich helemaal niet en met een paar woorden beval hij de man het vertrek te verlaten en weer aan zijn werk te gaan.

— En nu zullen wij eens een woordje spreken, zei hij toen de deur achter de man was dichtgevallen.

Veiligheidshalve stak hij zijn hand in de zak van zijn pantalon en hield het kleine pistool in de aanslag, terwijl hij vanonder zijn geverfde wenkbrauwen naar zijn gevangene staarde.

Het was een man van omstreeks dertig jaren, met donkere gelaatsuitdrukkingen en gitzwart haar. Zijn dikke wenkbrauwen overschaduwden een paar scherpe ogen, die van energie en ontwikkeling getuigden. Hij was goed gekleed in een keurig zittend smoking met glimmende revers en indien Templar hem niet kort geleden met een weerloos meisje had zien worstelen, zou hij hem ongetwijfeld als een gentleman hebben betiteld.

— Wat was Uw bedoeling met die vrouw? vroeg de avonturier.

— Ik zie niet in waarom ik U deze vraag zou beantwoorden, luidde het uitdagende antwoord. Wie bent U eigenlijk?

— Aangezien U verslagen bent, is het aan mij om vragen te stellen. Wie bent U?

— Ik ben de directeur van deze Club, antwoordde de man.

— En wie is de eigenaar?

— Dat gaat U niets aan. Ondanks het feit, dat U mij verslagen hebt voel ik me nog helemaal niet verplicht U tekst en uitleg te geven van hetgeen ik binnen de muren van dit établissement uitvoer. Ik geloof namelijk helemaal niet, dat U van de politie bent.

— Daar hebt U gelijk in, meneer, antwoorde Templar met een vriendelijke glimlach. Ik ben ook niet van de politie, maar toch interesseren Uw handelingen mij, temeer daar Uw handelingen door bepaalde vrouwen niet worden geapprecieerd. Nogmaals, wie is de eigenaar van deze Club?

— Ik geef U geen antwoord op die vraag, hield de man vol.

Templar was er van overtuigd, dat deze affaire in nauw verband stond met de zaak waarin hij en zijn vrienden gewikkeld waren, met andere woorden, hij vermoedde sterk, dat Saligny de hand hierin had.

— En toch ben ik van plan dit antwoord uit Uw mond te vernemen.

— Wanneer U ter goeder trouw bent zoals U aan die vrouw hebt voorgegeven, noemt U mij dan Uw naam.

Templar dacht even na en keek door de geopende balcandeuren naar buiten.

— Mijn naam is... JOHN TEMPLAR.

De man voor hem scheen plotseling te schrikken. Het bloed uit zijn gelaat stroomde weg, zijn wenkbrauwen begonnen zenuwachtig te bibberen, terwijl zijn neusvleugels onregelmatig op en neer welfden.

— John... Templar..., herhaalde hij bijna ongelovig.

Templar knikte slechts en vroeg zich af of zijn reputatie zelfs al tot in Brazilië was doorgedrongen, of dat deze man zijn naam soms uit de mond van Saligny had vernomen.

— Meneer Templar, begon de man plotseling op fluisterende toon, Uw naam is mij bekend en ik weet waarmede U zich bezig houdt. Dze Club is het eigendom van Saligny. Ik ben hier aangesteld als directeur en ben belast met de behartiging van zijn zaken in Brazilië. Toen ik vanmiddag hoorde, dat U zich met zijn zaken ging bemoeien, voelde ik plotseling geen lust meer voor Saligny te werken. Ik weet, dat ik, ondanks een zekere welstand welke ik geniet, een gedegeneerd man ben en

ik zou niets liever willen dan op een eerlijke wijze mijn brood verdienen. te meer daar ik de capaciteiten daartoe bezit. Om U te bewijzen, dat ik de waarheid spreek, zal ik U alle gewenste inlichtingen over Saligny en diens organisatie verstrekken welke mij bekend zijn. Mijn naam is Pedro Seguí.

— Templar vertrouwde de man. Vanaf het eerste ogenblik dat hij hem gezien had, was hij verwonderd geweest een dergelijk persoon in Saligny's organisatie aan te treffen.

— Vertel U mij dan eerst eens, waar Saligny zich ophoudt en waar ik hem kan vinden?

— Saligny....

De man hield plotseling op te spreken. Zijn ogen kregen een vreemde, wezenloze uitdrukking en onmiddellijk realiseerde Templar zich, dat hij vanuit de richting der openstaande balcondeuren een zachte plof had gehoord.

Hij keek in de betrokken richting, doch kon niets vreemds ontdekken, doch hij hoorde het geluid van snel verwijderende voetstappen.

De man voor zich sloot de ogen, greep met zijn hand naar de plaats van het hart, draaide om zijn lengteas in het rond en viel dan als een blok op de vloer.

Eerst toen drong het tot Templar door, wat er gebeurd was. Men had de man met een revolver met geluiddemper doodgeschoten, juist op het moment, dat hij Templar een belangrijke inlichting zou verstrekken.

Zonder zich om het lijk te bekommeren rende hij naar de balcondeuren, het balkon op en zag nog juist hoe enkele meters van hem verwijderd een andere deur dicht werd getrokken.

Binnen een halve seconde stond hij tegenover deze deur, welke afgesloten bleek te zijn. Hij trok het pistool uit zijn broekzak, sloeg het met geweld tegen de ruit en kroop als een nachtelijke inbreker naar binnen. Toen werd alles donker voor zijn ogen. Hij voelde hoe een zwaar voorwerp zijn schedel raakte, zag miljoenen sterren en viel dan in een peilloze afgrond.

Maryse keerde totaal van streek bij Charles in de cabine terug en liet zich uitgeput op haar stoel neervallen, terwijl ze de handen voor haar gezicht sloeg.

Onmiddellijk zag de jongeman, dat er iets gaande was en enigszins ongerust over haar vreemde houding, vroeg hij haar naar de oorzaak.

— Ik voelde als het ware bij intuïtie, dat er iets niet in de haak was toen ik de kellner naar boven volgde, vertelde Maryse. Ik vroeg hem enkele inlichtingen over de vrouw, die mij wilde spreken, omdat ik eigenlijk van mening was Ophelia te zullen ontmoeten. De man kon mij echter niet bevredigend overtuigen en ik besloot naar beneden terug te keren, zeggend, dat die dame me maar in mijn cabine moest bezoeken. Op dat moment, Charles, greep de kerel mij beet, terwijl uit een kamer een andere man te voorschijn kwam, die zijn hand op mijn mond drukte. Ik worstelde als een krankzinnige, dat kan je begrijpen, maar mijn krachten waren niet opgewassen tegen de hunne en zij slaagden er in mij het vertrek binnen te sleuren, waar, zoals ik reeds vermoed had, geen vrouw te bekennen was. Plotseling kwam er een heertje de kamer binnen, sloeg de kellner tegen de grond, trapte het pistool uit de hand van die andere man en stuurde me naar beneden, na me verteld te hebben, dat hij van de politie was. Dat is alles. Kom, Charles, laten we alsjeblieft weggaan; ik voel me beroerd.

Charles hielp haar opstaan en geleidde haar naar de garderobe, teneinde hun jassen in ontvangst te nemen.

Ditmaal kreeg de portier geen fooi. Charles liep gearmd met Maryse het bordes af en keek zoekend naar een taxi uit, toen hij plotseling de wagen in het oog kreeg, welke John Templar bij hun aankomst in Rio had gehoord.

— Maryse, zei hij, dat is onze wagen, daar. Kom, laten we eens gaan zien.

Ze liepen snel naar de glimmende limousine en ontdekte niemand minder dan James, die achter het stuur een detective-rommanneltje zat te lezen.

— James, riep Charles verbaasd uit. Wat doe jij hier? Is John ook hier?

En zich plotseling tot Maryse wendend:

— Wacht eens even, zei jij niet iets over een heertje, dat je in die kamer te hulp was gekomen? Ik wil er alles onder verweiden, dat het John was, die die kerels buiten gevecht stelde.

— John, riep Maryse verbaasd uit. Je bent gek, Charles. Dacht je dat ik John niet onmiddellijk herkend zou hebben?

— Maar jij weet niet hoe John in staat is zijn uiterlijk dusdanig te veranderen, dat zelfs zijn eigen moeder hem niet meer herkend zou hebben.

James had nog steeds geen antwoord gegeven en staarde quasi-aandachtig in zijn romannetje.

— Zeg eens, James, begon Charles. Is John hier naar binnengegaan?

De reus keek vanonder de glimmende klep van zijn chauffeurspet naar de jongeman en sloeg dan de ogen neer.

— Eh, ja, ik heb hem hier een uurtje geleden afgezet.

— En hoe was hij gekleed en vermomd, James?

— Als Lord Macdhui, sir.

Charles wierp een zegevierende blik naar de jonge vrouw, die er niets meer van scheen te begrijpen.

— Nu, wat heb ik je gezegd. Je werd door Lord Macdhui alias John Templar uit de macht van die twee kerels bevrijd. Maar, ik vraag me af, waar hij gebleven is.

— Heeft mylord moeilijkheden gehad? vroeg James plotseling, één en al belangstelling.

— Niet direct, maar Maryse had het even zwaar te verduren. John kwam haar gelukkig te hulp, maar ik vraag me af waar hij nu blijft.

— Gaat U maar met Maryse naar het hotel terug. Ik wacht wel op mylord, stelde James voor.

Charles stond even in twijfel over hetgeen hem te doen stond. Moest hij Maryse naar het hotel terugbrengen of was het zijn plicht John te gaan zoeken? Tenslotte was James hier, en aangezien Maryse enigszins overstuurd was, leek het hem raadzaam naar het hotel terug te gaan en James op te dragen een onderzoek in de club in te stellen.

— Ja, James, wij gaan terug naar het hotel, maar ik zou je willen aanraden eens te gaan zien, waar John uithangt. Ik acht het onwaarschijnlijk, maar het zou best mogelijk zijn, dat hij thans zelf hulp nodig heeft.

James sprong onmiddellijk uit de wagen, sloeg het portier met een harde slag dicht en stevende regelrecht op de ingang van de Club toe.

Charles slaagde er bijna onmiddellijk in een taxi te bemachtigen en een half uurtje later betraden zij de grote salon in het Bahia Blanca Hotel. Het liep tegen mid-

dernacht en hoewel Maryse het liefst naar bed was gegaan stond ze er op, te blijven wachten totdat John en James zouden zijn teruggekeerd.

— Ik weet het niet, Charles, zei ze, maar ik heb zo'n vreemd voorgevoel alsof er iets met John gebeurd zou zijn.

— Welneen, antwoordde de jongeman gemaakt rustig, je moest John nu toch wel voldoende kennen om te weten, dat hij wel tegen een paar potige kerels is opgewassen. Tussen twee haakjes, kende je die man niet, die in die kamer op je stond te wachten?

— Neen, ik heb hem nooit eerder gezien. Het was een Braziliaan, maar hij sprak vloeiend Frans.... anders zou hij trouwens niet met Saligny kunnen praten.

Charles zat onmiddellijk recht overeind en staarde het meisje met een bezorgde blik in de ogen aan.

— Bedoel je, dat dit gevalletje iets uit te staan zou hebben met het geval Saligny? Dacht je soms, dat het Saligny was, die je naar boven heeft laten komen?

— Ik ben er vast van overtuigd, dat dit het geval is, Charles. Ik voelde het al toen die kellner me kwam vertellen, dat er een dame was, die me wenste te spreken. Ik stond echter in twijfel en de vurige wens iets van Ophelia te vernemen kreeg de overhand. Daarom ging ik ook mee naar boven, maar het lag er eigenlijk dik bovenop, dat het een valstrik was.

Charles verzonk in een diep gepeins, waaruit hij enkele minuten later werd opgeschrikt door het rinkelend geluid van de telefoon.

Hij snelde naar het toestel, greep de hoorn en vroeg:

— Ja, hallo?

— Met kamer 397 van het Bahia Blanca Hotel? vroeg een vrouwenstem aan het andere eind van de draad.

— Ja, antwoordde Charles, die plotseling een gevoel kreeg of hij droomde. Met wie spreek ik?

— Ik geloof dat jij het bent, hè, Charles?

— Ophelia, riep Charles verrukt uit. Ophelia, kind, wat ben ik gelukkig je stem weer te horen. Waar ben je, wat is er gebeurd, hoe weet je ons adres, waarom kom je niet naar ons toe?

Het meisje werd plotseling overstelpt met een zee van vragen, waarvan het antwoord eigenlijk van ondergeschikt belang was.

— Luister, Charles, is John er niet?

— Neen, nog niet tenminste.

— Goed, ik kreeg vanavond in de Chico-Club een briefje van hem waarin hij mij verzocht, hem na middernacht op te bellen. Hij is er nu niet, dus hij kan me niet vertellen wat hij op zijn hart heeft. Maar, luister, ik werk voor Saligny en woon op een schip, dat dienst doet als speelhol. Het ligt buiten de territoriale wateren, ongeveer drie mijlen uit de kust. Daar kan je Saligny vinden,en mij. Maar de bewaking is ontzettend scherp en ieder lid van het personeel is gewapend. Vertel dit aan John en jullie moeten dan maar zien wat je....

Plotseling klonk er een gil door de telefoon, waardoor de rest van Ophelia's woorden verloren gingen.

— Ophelia.... Ophelia, riep Charles steeds harder. Hij drukte zenuwachtig op de haak en riep onophoudelijk haar naam, doch Ophelia was plotseling verhinderd geworden verder te spreken en de verbinding was verbroken.

Verslagen keerde hij naar zijn fauteuil terug en liet zich vermoeid neervallen. Ophelia had hem opgebeld. Ze was gewaarschuwd door een briefje van John in de Chico-Club. Waarom had hij haar niet gezien? Was het niet om razend te worden? En wat was er in vredesnaam met haar gebeurd? Waarom had ze niet doorgesproken? Was ze soms ontdekt, terwijl ze hem inlichtingen gaf? Misschien had men haar wel verm....?

Hij sprong woedend uit zijn stoel overeind en greep het meisje bij de hand.

— Maryse, we moeten iets doen, zei hij. Ophelia is in levensgevaar. We moeten onmiddellijk naar....

— Waarheen? vroeg Maryse.

Charles dacht even na. Ja, waarheen moesten ze gaan?

— Ophelia zei me, dat ze zich op een schip bevond, dat buiten de territoriale wateren lag, ongeveer drie mijlen uit de kust. Het was een speelhol, dat op die plaats nimmer door de Braziliaanse politie kon worden overvallen, aangezien het niet op Braziliaans territorium lag. Maar waar precies ligt het schip? We kunnen toch slecht de hele kust langs varen?

— Het zal wel niet ver van hier zijn, Charles, meende Maryse. Ga maar na, ze heeft John in de Chico-Club ontmoet vanavond. Dat moet dus ongeveer een uur ge-

leden geweest zijn. Nu belde ze vanaf het schip op waaruit dus blijkt, dat het schip vlak voor Rio moet liggen

— Maar hoe kon ze in vredesnaam vanaf het schip opbellen? vroeg Charles zich af. Het schip is een klandestiene speelbank en kon dus nooit op legale wijze telefonisch met het vastenland zijn verbonden. Zouden ze soms een klandestiene kabel van het schip naar de kust hebben gelegd?

— Er schijnt geen andere oplossing mogelijk te zijn, vond het meisje.

— Tenzij ze radiografisch op kunnen bellen, bijvoorbeeld via een klandestiene centrale in Rio, die hun door verbindt met de nummers van het gemeentelijk telefoonnet.

— We kunnen toch niets ondernemen voordat John en James terug zijn, Charles, vond Maryse. Wat moeten wij beiden nu beginnen tegen die hele bende van Saligny, die nog wel verschanst zit op een schip, dat drie mijlen uit de kust ligt?

— Ja, het klinkt bespottelijk, gaf Charles toe, maar we kunnen Ophelia toch niet aan haar lot overlaten? Ik hoorde duidelijk door de telefoon hoe ze een gil slaakte en plotseling brak ze haar zin af. Dit kan dus alleen maar het gevolg geweest zijn van het feit, dat ze betrap werd en men haar belette door te spreken.

— Als het inderdaad waar is, dat ze een kabel van het schip naar het vaste land onder water door hebben aangelegd, dan is het best mogelijk, dat er een storing heeft plaats gehad, waardoor het gesprek werd afgebroken.

— Maar dan blijft nog steeds die gil te verklaren, Maryse, hield Charles vol.

— Die gil zou een product kunnen zijn van je verbeelding. Vergeet niet, dat je op het moment toen je Ophelia's stem hoorde, door een grote emotie bevangen werd. Je merkte, dat ze nog steeds in Saligny's macht was en dus aan een zeker gevaar bloot stond door je op te bellen. Hierover maakte je je in je onderbewustzijn ongerust en toen het gesprek door een storing of zoiets werd afgebroken, meende jij een gil te horen, hetgeen in feite misschien alleen maar een fluitsignaal of zoiets geweest is.

Charles schudde koppig het hoofd terwijl hij Maryse' woorden aanhoorde.

— Onmogelijk, Maryse. Je theorie is zeer verleidelijk, maar ik ben zo vrij hem overboord te gooien. Ik hoorde geen fluit-

signaal, en er was helemaal geen sprake van een storing op de lijn. Ik blijf er bij, dat Ophelia betrappt werd terwijl ze ons waardevolle inlichtingen gaf. Op dit ogenblik zit ze misschien in één of ander vertrek opgesloten, zo niet erger. We moeten absoluut iets doen, Maryse. Ben je bereid te helpen?

— Ja, vanzelfsprekend, Charles, maar ik blijf volhouden, dat het verstandiger is wanneer we rustig afwachten tot John en James terugkomen. Misschien weet John heel wat meer, dan hij ons heeft willen vertellen. In ieder geval is hij het geweest, die Ophelia heeft teruggevonden, en misschien zal hij het ook zijn, die een betere oplossing weet om Ophelia dit maal te hulp te komen.

Charles begon onrustig de salon in het rond te lopen en tuurde in gedachten naar het kleurrijke patroon van het dikke tapijt, dat de vloer bedekte. Iedere minuut wachten kon voor Ophelia fataal zijn. Het arme kind had misschien de hevigste folteringen te verduren en hij moest maar rustig afwachten totdat John en James, die er op eigen houtje op uit waren gegaan, naar het hotel waren teruggekeerd.

HOOFDSTUK III

Waarin Ophelia zich op een openbare plaats van haar avondjurk en schoenen ontdoet en op indiscrete wijze wordt gezinspeeld op de grootte van James' schoenen.

Nadat Ophelia Morgan in gezelschap van Archibald Tumblethumb aan boord van het casino-schip was gekomen, had zij de jongeman een ogenblik in de bar achtergelaten, teneinde in één der privé-vertrekken het Bahia Blanca Hotel op te bellen, met het noodlottige gevolg, dat zij midden in haar relaas plotseling van achteren vast werd gegrepen door een paar sterke handen, die haar van het telefoontoestel wegsleurden en de verbinding verbraken. Geruime tijd worstelde ze een strijd der wanhopigen en verscheidene malen wist ze Saligny — haar aanrander was niemand minder dan de bendeleider zelf — een paar rake slagen toe te dienen, doch haar krachten waren uiteindelijk niet opgewas-

sen tegen het sterk ontwikkelde en getrainde lichaam van de kleine Fransman, die haar dan ook binnen enkele minuten in een greep geklemd hield, waaruit zij zich onmogelijk kon bevrijden. Iedere hopeloze beweging, die ze trachtte te maken, veroorzaakte een hevige pijn in haar gewrichten en afgemat gaf ze zich over.

Saligny duwde haar ruw van zich af, liep naar de deur, draaide de sleutel in het slot om en stak deze in zijn zak. Vervolgens kwam hij langzaam, met een glaupe-rige blik in zijn gemene ogen op haar toe, greep haar met één hand bij haar pols en gaf haar met de andere een harde slag in het gezicht.

Dit was voor Ophelia voldoende om haar bezinning totaal te verliezen. De woede deed haar het bloed voor de ogen vloeien en half krankzinnig van belediging schopte ze met haar puntige schoenen van zich af. Saligny's scheenbeen kreeg het eer-ogenblik zwaar te verduren en hij deed helemaal geen moeite om een uitroep van pijn te onderdrukken.

Doch ook ditmaal moest Ophelia het onderspit delven. Ze liet zich uitgeput op de lage sofa zakken, welke langs één der wanden stond, en steunde haar kloppend hoofd in de handen, terwijl tranen van woede in haar ogen brandden.

Saligny wreef zich een ogenblik het geraakte scheenbeen en wendde zich dan tot de vrouw, die hij zojuist van verraad — of liever gezegd van spionage — betich had.

— Ik wist wel, dat ik jou al eens eerder ontmoet had, toen ik je op de „Farina” zag. Vanmiddag schoot het me echter pas te binnen waar en wanneer dat precies geweest is. Ja, ja, je was me toen in Parijs te handig af, hè? Je wist te ontkomen, maar, Napoleon wist ook niet van St. Helena af te komen en ik heb zo'n voor gevoel, dat jij je net als onze grote keizer zult gaan voelen.

— Ik ben niet bang voor je, Saligny. antwoordde Ophelia aanzienlijk kalmer doch met een verterende blik in haar vlammeende ogen.

— Dat hoeft ook helemaal niet, antwoordde hij zoetsappig. Je moet namelijk weten dat ik geenszins van plan ben je te vermoorden. Neen, daar ben ik veel te intelligent voor. Want jij bent miljoenen waard in mijn handen; je dient in de eerste plaats als een soort magneet voor je

vriendjes en in de tweede plaats ben je borg, dat John Templar mij teruggeeft hetgeen hij mij ontstolen heeft, en... niet te vergeten de twintig millioen van Graaf Squinza. Want al is de Graaf ook erg schielijk overleden, ik beschouw me nog steeds als zijn erfgenaam, óók zonder testament.

Ophelia keek de Fransman spottend aan.

— Denk nu niet, dat Templar daarin zal lopen, Saligny. Hij weet evengoed, dat je mij niet zou toestaan dit schip weer te verlaten, ook al had hij je alles teruggeven. Bovendien voel ik me, wat mijn vrijheid betreft, helemaal niet van jou afhankelijk. Tot dusver ben ik er nog steeds in geslaagd mijzelf te bevrijden, en ik kan je verzekeren, dat ik al in de macht van heel wat boeven geweest ben, al moet ik toegeven, dat ik er nog nooit één ben tegengekomen, die zich zo afstotend en misselijk tegenover een vrouw gedraagt. Verbeeld je althans niet dat je een gentleman bent, Saligny, ook al zit je goed in de kleren en worden je vingers door briljanten gesierd.

— Luister eens, onderbrak Saligny haar woordenstroom. Ik heb heel geen lust om nog langer naar die onzin van jou te luisteren. Vertel me eerst maar eens wie je opbelde toen ik je betraptte.

— Dat gaat je nu eens niets aan. Als je werkelijk zo intelligent bent als je voor geeft, zoek het dan maar uit.

Saligny lachte minachtend en zei:

— Zo moeilijk zal me dat heus niet vallen, want je had moeten weten, dat alle gesprekken met het vastenland over mijn centrale in Rio lopen. Ik hoef dus maar even te vragen met welk nummer ze jou verbonden hebben. Maar, die moeite hoef ik zelfs nog niet eens te nemen. Ik kan namelijk wel gissen dat je met het Bahia Blanca Hotel telefoneerde. Nu, waar of niet?

Ophelia wist nu meteen, dat Saligny van de verblijfplaats van haar vrienden op de hoogte was.

— En ik heb zelfs zo'n idee dat je met die vriend van je belde, die ik indertijd in Parijs samen met jou te pakken kreeg. Ik weet zijn naam niet, maar het was nogal een slungel, zo'n verliefde kwast. In ieder geval kon je nooit met John Templar zelf gesproken hebben, want die was op dat moment absent.

Ophelia keek haar belager even doordringend aan. Zij was werkelijk verbaasd

over zijn uitgebreide wetenschap. Maar hoe wist hij, dat John Templar niet aanwezig was geweest.

— Ja, dat verwondert je, hè? Ach, kind, als je wist wat ik wist, dan zou je je wel een beetje behoorlijker tegenover mij gedragen. Je zoudt toch niet wensen, dat ik John Templar een beetje pijn ging doen, wel?

— Wat bedoel je daarmee? vroeg ze scherp.

— Daarmee bedoel ik slechts, dat ik op het ogenblik met John Templar kan doen wat me behaagt.

— Wil je me soms wijsmaken, dat John Templar hier aan boord is? Neen, Saligny, daar loop ik niet in.

— Dat moet jij weten, maar ik zou je binnen twee minuten bij hem kunnen brengen.

Ophelia wist dat hij de waarheid sprak. Hij hoefde haar niet met bewijzen te overtuigen, de klank van zijn stem had overtuigend genoeg geklonken. Maar hoe was het in vredesnaam mogelijk geweest, dat John zich door Saligny gevangen had laten nemen?

— Wil je hem soms zien? vroeg Saligny vergenoegd.

— Ja, luidde haar antwoord. Breng me naar hem toe. Ik geloof niet, dat je de waarheid spreekt.

Hij vatte haar bij de arm en liep met haar naar de deur. Via een boordgang belandde men op een groot, helder verlicht dek, waar vele bezoekers — de meesten in avondkleding — heen en weer liepen om even te bekomen van de drukkende hitte in de speelzalen. Vanuit de bar klonken de deinende tonen van zachte dansmuziek, welke vermengt werden met het geschuifel van dansende voeten over de spiegelgladde vloer.

Ze gingen langs de railing. Beneden hen spiegelde het licht golvende water van de Atlantische Oceaan. Langs zij van het schip lag een groot vlot gemeerd waar men vanuit de kleine motorbootjes, welke onophoudelijk af en aan voeren, op kon stappen om dan via een brede statietrap het dek te bereiken.

Saligny hield haar stevig bij de arm en bracht haar naar de achterstevan van het vaartuig, waar ze via een stijle trap in één der ruimen belandden. Het was eigenlijk een zeer brede gang, waarop een twintigtal deuren uitkwamen.

Saligny nam een sleutelbos uit zijn zak, zocht even naar de sleutel, welke hij nodig had, en opende dan één der deuren, terwijl hij het licht in het vertrek ontstak.

Het was een schamel gemeubileerde hut, waarin slechts een ijzeren ledikant stond, een houten tafel, twee stoelen en een kast, terwijl in de wand een kleine, ronde patrijspoort zat, dat niet geopend kon worden en nooit een menselijke lichaam door zou kunnen laten.

Op het ledikant lag een bewegingloze gestalte, welke Ophelia in het geheel niet herkende. Het was een man van omstreeks zestig jaren, met grijze haren en een klein, puntig sikje van dezelfde kleur. De man had de ogen gesloten en ademde rustig, terwijl de linkerarm slap van het bed af hing. Ophelia staarde enkele ogenblikken zwijgend naar de oude man, totdat haar ogen bleven rusten op de slap afhangende hand, welke juist de grond raakte. Er zaten twee ringen aan, welke ze onmiddellijk herkende als het eigendom van John Templar.

Toen trad ze een paar passen dichterbij, boog zich over de roerloze gestalte heen en trok voorzichtig aan de grijze haren. Haar vermoedens bleken juist te zijn. De grijze haren gaven mee en langzaam kwam het zwarte haar van John Templar te voorschijn.

Ja, Saligny had de waarheid gesproken. Hij had Templar in zijn macht. Duizend en één vragen verdrongen zich op dat ogenblik in haar hersenen. Hoe was John hier gekomen, waarom was hij vermoemd, hoe kwam het dat hij bewusteloos was?

De stem van Saligny bracht haar terug tot de werkelijkheid.

— Nu? Ben je tevreden? Zoals je ziet heb ik waarheid gesproken. We zullen hem voorlopig maar zijn roes uit laten slapen, want een morphine-injectie is niet zo spoedig uitgewerkt.

— Morphine? riep Ophelia verontwaardigd uit. Heb je hem opzettelijk verdoofd?

— Ja, waarom niet. Dat helpt beter dan de sterkste touwen. En, zodra de morphine uitgewerkt is, zullen we hem regelmatig doses cocaine gaan geven. Ik heb er zo'n vermoeden van dat John Templar nog eens één van mijn beste klanten zal worden voor dit artikel.

Ophelia kon haar woede haast niet meer bedwingen. Ze balde haar kleine vuisten en drukte de scherpe nagels in de palm

van haar hand, zodat het bloed er bijna uitspoot.

— Je bent een zwijn, Saligny. Als ik kon, zou ik je met alle genoeg met mijn eigen handen vermoorden.

Saligny liet een sarcastisch lachje horen en vatte haar weer bij de arm.

— Er is natuurlijk over te praten, beste kind. Je moet nu niet denken, dat ik een boeman ben. Ik ben altijd bereid een billijk voorstel te overwegen.

Ze waren inmiddels weer buitengetreden en liepen terug naar de trap, die naar het dek leidde.

— Er is één middel om jullie aller vrijheid en gezondheid te kopen, vervolgde hij. Laat me het geld, dat Templar van mij en Graaf Squinza stal, benevens de tube radium terugbezorgen en ik zweer je bij alles wat me heilig is, dat jullie binnen een minuut, nadat de overdracht heeft plaats gevonden, op vrije voeten zult zijn.

Ze waren inmiddels weer op het dek aangekomen en liepen langzaam in de richting van de salons.

— En hoe had je je dat voorgesteld? vroeg Ophelia. Ik weet niet waar Templar dat geld en die radium verborgen heeft. Dat verteld hij nooit.

— Ga maar eens mee naar mijn privé-kantoor, dan kunnen we daar eens rustig de voorwaarden opstellen.

Ophelia scheen op dat ogenblik mischien wel verslagen en het leek er waarschijnlijk op, dat ze bereid was tot onderhandelen, doch iemand, die haar gedachten had kunnen lezen, zou wel het tegenovergestelde heben bemerkt.

Geen haar op haar hoofd, die er ook maar één enkele seconde aan had gedacht om met Saligny een compromis te treffen. Liever zou ze zich doodvechten dan ook maar één duimbreedte te wijken.

— Ben je van plan mij ook in zo'n verdoovingstoestand te houden? vroeg Ophelia, terwijl ze een blik wierp op de gasten, die nog steeds op het dek heen en weer drentelden. Ze liepen weer langs de railing, ditmaal aan de andere zijde van het schip, waar zich geen vlot bevond. Even wierp ze een blik in de diepte, naar het donkere golvende water. Toen hoorde ze hoe Saligny haar vraag beantwoordde, doch de betekenis der woorden drongen niet tot haar door. Een duivels plan was plotseling in haar vermoeide brein opgekomen, een plan, dat evenwel kans van

slagen als risico in zich hield; maar zelfs al zou de kans op succes volkomen in de schaduw worden gesteld door het grote gevaar, dan nog zou Ophelia het geprobeerd hebben.

Vanuit de hoeken van haar ogen keek ze naar Saligny, die nog steeds liep te praten. Weldra zouden ze de gang weer hebben bereikt en was haar enige kans verkeken. Op de plaats waar ze nu liepen was het dek minder bevolkt en ze besloot haar plan ten uitvoer te leggen.

Plotseling bukte ze zich, gaf Saligny een geweldige trap tegen het scheenbeen, rende als een haas terug, klauterde tegen de hoge railing op, sloeg eerst haar ene en dan haar andere been er over en wierp een blik op Saligny die geheel overdonderd en met een pijnlijk gezicht naar haar stond te kijken en dan plotseling luid schreeuwend op haar toe kwam.

Ophelia keek naar beneden. Onder zich zag ze de diepe afgrond van de Atlantische Oceaan, ze voelde dat ze duizelig begon te worden en met inspanning van al haar krachten wist ze het stijgende angstgevoel te onderdrukken.

Saligny was nog maar twee meter van haar verwijderd, hij stak zijn hand reeds uit om haar avondjurk te grijpen en toen, alsof ze bevangen werd door een golf van nieuwe moed trok ze haar jurk hoog op, zakte even door haar knieën en liet zich vallen.

Terwijl ze in duizelingwekkende vaart omlaag stortte hoorde ze de schreeuw die aan Saligny's mond werd ontlokt, doch binnen tien seconden voelde ze hoe haar ranke lichaam een bres sloeg in het zacht golvende tapijt der oceaan; ze schoot als een aal door het koude water, sloeg armen en benen wiid uit om haar vaart te remmen en draaide dan haar lichaam behendig om, om snel in tegenovergestelde richting omhoog te zwemmen.

Nog geen halve minuut nadat ze de railing had verlaten, dook haar hoofd boven de waterspiegel uit en zag ze hoe een groot aantal personen over de railing van het schip stonden gebogen, dat zich op ongeveer vijftig meter afstand bevond.

Ze beet haar tanden op elkaar en zwom met grote, krachtige slagen in een grote cirkel om het vaartuig heen, terwijl het vaste voornemen zich onder geen enkele omstandigheid te laten redenen, steeds vastere vormen in haar brein aannam.

Weldra had ze de andere zijde van het schip bereikt en zag ze heel in de verte de lichtende kust van Rio de Janeiro.

Drie mijlen was een geweldige afstand, zelfs voor een goed en geoeftend zwemster zoals Ophelia, en ze begon zich dan ook weldra af te vragen of ze ooit de kust zou bereiken.

Haar lange avondjurk belemmerde haar aanzienlijk bij het zwemmen; vooral haar benen werden herhaaldelijk in hun werk gehinderd. Zonder verder ook maar even stil te staan bij de gevolgen van haar daad, scheurde ze de stof met een paar snelle handbewegingen van haar lichaam en plotseling voelde ze zich in haar korte onderjurk als een goudvis in een aquarium.

Haar bewegingsvrijheid was volkomen en met forse slagen zwom ze de lichtende kust tegemoet, er voor zorgend zo veel mogelijk uit de vaarroute te blijven van de kleine motorboten, die regelmatig bezoekers van en naar het schip brachten.

Na ongeveer een mijl te hebben afgelegd, wierp ze zich op de rug en bleef misschien een vol kwartier bewegingloos drijven. Ze voelde hoe haar krachten, die de laatste minuten zo goed als uitgeput waren, langzaam terugkeerden, maar tevens werd ze bevangen door een verschrikkelijke koude. Ze rilde onophoudelijk en snel wierp ze zich weer op de buik en begon opnieuw te zwemmen. Dit keer ging het echter niet meer zo vlot als voorheen. Haar ledematen voelden aanzienlijk zwaarder, haar lichaam scheen haar snelheid op de een of andere manier te remmen, terwijl zij het door de beweging eerder kouder kreeg dan warmer.

Het feit, dat haar hersens ook tijdens het zwemmen geen gelegenheid kregen op verhaal te komen, werkte haar vermoeidheid uiteraard ook in de hand. Was het niet zozeer een lichamelijke moeheid waarmede ze te kampen had, de geestelijke afmatting was veel erger en zou haar op haar verdere weg door het water nog parten kunnen gaan spelen.

Verscheidene malen keek ze achterom om te zien of men probeerde haar te zoeken of te achtervolgen, doch de intense duisternis kwam haar vlucht buitengewoon van pas en ze had tenminste één geruststelling, namelijk die, dat ze geen angst behoefte te hebben, dat Saligny's mannen haar onderweg zouden oppikken.

Hoe het ook zij, angst of geen angst,

haar krachten begonnen haar danig in de steek te laten. Sedert haar eerste pauze had ze misschien al wel tien keer op haar rug gelegen om uit te rusten, doch iedere keer weer had ze de ontoedigende ervaring opgedaan, dat een pauze haar uithoudingsvermogen eerder af dan toe deed nemen.

De lichten van de stad waren weliswaar aanzienlijk dichterbij gekomen, doch wanneer zij haar blikken over de eentonige, golvende watermassa liet glijden, zonk haar de moed in de schoenen. Figuurlijk gesproken dan, want haar zilveren avondschoentjes had ze reeds lang geleden aan de bodem der zee toevertrouwd.

Plotseling werd haar aandacht getrokken door een zeer grote motorboot, het was bijna een klein jacht, dat in grote snelheid op haar toekwam. Ze verzamelde al haar afgematte krachten om te trachten met een paar flinke slagen buiten de koers van het vaartuig te komen, doch het leek wel alsof haar lichaam omlaag werd getrokken door een onzichtbare kracht. Ze spande zich in tot het uiterste, zwom enkele malen doelloos in het rond en zag met krankzinnige angst, hoe het plezierjacht steeds dichterbij kwam. Wanneer ze niet snel een tiental meters naar links of rechts zou gaan, dan zou zij onherroepelijk worden overvaren, terwijl niemand waarschijnlijk aan boord van het jacht er zich rekenschap van zou geven.

Ze worstelde een strijd op leven en dood, voelde hoe hele golven water door haar geopende mond naar binnen werden geslagen en ze zag reeds de schuimkoppen, die voor de scherpe boeg van het jacht opspatten.

Haar lichaam stond plotseling strak in het water, haar ledematen weigerden de dienst, ze werd omlaaggetrokken, doch met inspanning van al haar krachten wist ze weer omhoog te komen om te bemerken, dat het jacht nog geen tien meter van haar was verwijderd.

Ze gilte, gilte als een vrouw in doodstrijd dat alleen maar kan doen en toen zonk ze weg in een bodemloze afgrond van duisternis, waarin slechts het lawaai van de bruisende zee haar trommelvliezen deed vibreren.

Op het moment, dat Ophelia haar dodelijke sprong nam, stopte de glimmende li-

mousine met James achter het stuur voor de ingang van het Bahia Blanca Hotel.

Als een wervelwind en zonder acht te slaan op het personeel, dat hem met ontzette blikken nastarde, rende hij door de draaideur de lounge binnen, de trappen op, de gang van de tweede etage door om als een cycloon de deur van kamer 397 binnen te vallen.

— Heb je nieuws, James? vroegen Charles en Maryse bijna tegelijk.

De beide jonge mensen zagen er vermoeid en slaperig uit. Hun kleding was verfrommeld en hun haren zaten in de war. Het was zelfs voor een minder scherp waarnemer te zien, dat zij enkele uren van grote ongerustheid en vertwijfeling hadden doorgebracht.

Uren lang had men gedebatteerd over de vraag wat er gedaan moest worden. Steeds had men weer nieuwe mogelijkheden geopperd, welke echter bijna onmiddellijk na het uitspreken ervan als ondeugdelijk over boord werden geworpen.

James zette zijn chauffeurspet af, wierp hem achteloos in de fauteuil en schudde troosteloos het hoofd.

— Neen, sir, er is geen spoor van mylord te bekennen.

— Maar heb je gezocht, vroeg Charles. Ben je naar binnen gegaan?

— Ja, sir. Ik ben naar binnen gegaan, heb aan iedere kellner gevraagd en liep verscheidene malen de kans er uit gesmeten te worden. Toen ben ik op eigen initiatief naar boven gegaan, doch van mylord was geen spoor te bekennen. Ik heb alle kamers doorzocht, maar niets.

De reus zag er uit als een afgestrafte schooljongen, die bij een winkelier een spiegelruit heeft ingetrapt. Hij liet zijn grote lichaam slap in een fauteuil vallen en streek onophoudelijk met zijn forse hand door het zachte haar.

— Wat vindt jij nu dat we doen moeten, James? vroeg Charles na enkele ogenblikken. In korte bewoordingen deed hij hem het relaas van het telefoongesprek dat hij met Ophelia had gehad, hij opperde alle mogelijkheden en begon uiteindelijk voor de zoveelste keer het vertrek in het rond te lopen. Maryse daarentegen zat zwigend op een laag krukje, de gevouwen handen om haar knieën geslagen. In haar blik stond duidelijk het medeleven te lezen voor Ophelia en John, die als vermist waren gesignaleerd.

— Ik stel voor, dat we naar het schip gaan, sir, opperde James, terwijl hij beurtelings van Charles naar Maryse keek. Wij beiden natuurlijk, wel te verstaan. Ik zou miss Maryse niet mee willen nemen op een dergelijke onderneming.

— Maar hoe moeten we dat schip vinden, James? Denk eens even in: midden in de nacht, waarin ook maar niets van een maan of zoiets is te bekennen, op een afstand van drie mijlen uit de kust naar een schip zoeken.

— Het is mogelijk, dat het schip helder verlicht is, sir, vond James. Hoe zouden de bezoekers het anders kunnen vinden.

— Het zou veel te gevaarlijk zijn om een dergelijke gelegenheid helder te verlichten, James.

— Dat ben ik niet met U eens, sir, sprak James de jongeman tegen. Het schip ligt in neutrale wateren en noch de Braziliaanse, noch enige andere politie zou ook maar iets kunnen ondernemen. Maar wanneer U denkt dat we het niet vinden, kunnen we nog altijd met de „Hurricane” er op uit gaan.

Charles' gezicht klaarde plotseling op en met nieuwe hoop in zijn ogen staarde hij naar de reus.

— James, kerel, riep hij uit, had dat toch eerder gezegd. Natuurlijk gaan we er met de „Hurricane” op uit. We kunnen dan in enkele uren de hele kust afvliegen van Guayana tot Uruguay, en dan kunnen we Maryse ook wel meenemen, denk je niet? Het gaat er tenslotte toch alleen maar om, om eerst de plaats vast te stellen.

— Ja, wanneer we met de „Hurricane” gaan, kunnen we miss Maryse gerust meenemen, antwoordde de reus, terwijl hij zijn pet weer in de hand nam. Ik hoop, dat U er althans geen bezwaar tegen zult hebben, dat ik de „Hurricane” in mijn chauffeurs-uniform bestuur.

Charles en Maryse lachten beiden om de reus, die met zo'n ijzeren hand vasthield aan de etiquette.

— Al wil je in je zwembroek achter de stuurknuppel kruipen, James, dat is mij best, als we maar te weten komen waar dat vervloekte schip ligt.

— Zoudt U mij dan misschien de sleutel van de hangar willen geven waarin het toestel staat? vroeg de reus.

Charles' ogen puilden bij het horen van deze vraag uit hun kassen. Hij keek even

naar Maryse en richtte dan weer zijn blikken op James.

— De sleutel van de hangar? herhaalde hij. Maar James, je weet toch wel, dat ik die niet heb. Wat zou ik er mee moeten doen. Ik ga nooit alleen met de „Hurricane” op stap. Heb jij hem dan niet? Wie heeft die hangar afgesloten? Ik dacht dat jij dat geweest was.

— Ik heb inderdaad de hangar afgesloten, maar ik heb de sleutel aan mylord gegeven sir, antwoordde James, wie de moed plotseling weer in zijn maat 46 schoenen zonk. Ik veronderstel echter, dat mylord de sleutel niet bij zich draagt, voegde hij er aan toe.

— Dan moet hij hier ergens zwerven, veronderstelde Charles.

— Zwerven lijkt me niet het juiste woord, sir. Ik weet, dat mylord altijd ontzettend precies is en het zal hem niet overkomen, de sleutel van de hangar ergens te laten slingeren.

— Nou, ja, bij wijze van spreken, bedoel ik. Waar zouden we hem moeten zoeken. James, toe, zeg in hemelsnaam iets. Iedere minuut is kostbaar.

— Ik zou het niet weten, sir. Kijkt U eens in de costuums van mylord.

Maryse en Charles verdwenen in de slaapkamer van Templar om het kleinnood te gaan zoeken, doch na ongeveer tien minuten keerden ze met teneergeslagen gezichten in de salon terug, zonder sleutel.

— Wat nu, James? vroeg Charles, die blijkbaar veronderstelde, dat de reus de oplossing van ieder probleem in zijn geweldige handen hield.

— Wacht eens, riep Maryse plotseling uit, en twee paar nieuwsgierige ogen werden op de jonge vrouw gericht.

— Weet jij waar hij is? vroeg Charles.

— Weten is het woord niet, maar ik geloof, dat die sleutel helemaal niet hier is.

— Wat bedoel je nu eens vredesnaam? wilde Charles weten.

— Ik meen me te herinneren, dat ik John de sleutel heb zien afgeven op het vliegveld.

— Op het vliegveld?

— Ja. Trouwens, dat komt me ook niet zo vreemd voor. Het lijkt me logisch, dat men sleutels van particuliere hangars aan de administratie van een luchthaven moet afgeven en dat men niet het recht heeft ze mee te nemen. Dit bijvoorbeeld om te voorkomen dat, in geval van brand, de

vliegtuigen in de loodsen zouden afbranden, of misschien heeft het nog wel een andere oorzaak. In een hotel neem je toch ook niet de sleutel van je kamer mee de straat op, maar je geeft hem bij het verlaten van het hotel bij de receptie af, niet waar?

— Ja, daar heb je gelijk in. Maar ik kan je wel verzekeren, dat ik hier nog nooit van heb gehoord. Enfin, als dat het geval is, zouden we de „Hurricane” toch kunnen krijgen. Laten we het maar in ieder geval gaan proberen. Staat de wagen nog voor de deur, James?

— Jawel, sir. Binnen een half uur kunnen we opstijgen als het even meeloopt.

De twee mannen en het meisje verlieten het hotel en reden in de limousine naar de luchthaven van Rio de Janeiro.

Het was echter een geweldige tegenslag voor het drietal toen op het vliegveld bleek, dat de sleutel weliswaar onder berusting van de administratie was, doch dat deze slechts mocht worden afgegeven aan de persoon, die de hangar had gehoord, in dit geval dus Sir Neville, op wiens naam het huurcontract was uitgeschreven.

En of Charles en James nu al beweerden, dat zij vrienden waren van Sir Neville en deze niet in staat was zelf te komen om te sleutel in ontvangst te nemen, het personeel hield voet bij stuk en zelfs de directie was onverbiddelijk in haar uitspraak: de sleutel van de particuliere hangar zou slechts ter hand worden gesteld aan Sir Neville persoonlijk.

Men zou zich natuurlijk nog tot het Ministerie van Luchtvaart hebben kunnen wenden, doch Charles zag wel in, dat ook dit niet zou baten. Zij konden op honderd meter van de hangar blijven staan zonder dat ze het vliegtuig konden benaderen.

En in een uiterst prikkelbare en teneergeslagen stemming reed James de limousine terug naar het hotel, waar men opnieuw begon te debatteren over de eindelijk te ondernemen maatregelen.

En de wijzers van de koperen pendule op de grote schouw kropen langzaam in het rond en toen de oostelijke hemel licht begon te worden, had men de oplossing nog niet kunnen vinden.

* * *

HOOFDSTUK IV

Waarin Ophelia op moederlijke wijze verschoond wordt en John Templar in tegenstelling tot zijn gewoonte een sigaar opsteekt.

Ophelia sloeg de oogleden op en staarde wezenloos voor zich uit. Ze spande zich in om haar blikken door de grijze waas, die voor haar ogen hing, heen te boren en voelde hoe haar hoofd door een zware hoofdpijn gekweld werd. Langzaam scheen de mist op te trekken en begon zij iets te onderscheiden van hetgeen zich in haar onmiddellijke omgeving bevond. Ze ontwaardde de gestalte van een man, of was het misschien een vrouw? En daar zag ze er nog één.

Ze tastte met haar handen langs haar lichaam en voelde dat ze onder dekens lag, terwijl haar hevig kloppend hoofd op een wit kussen rustte. De beide gestalten aan de andere zijde van de nevel namen langzaam vastere vormen aan. Het was precies alsof ze door een bril keek, met dikke glazen, welke helemaal niet voor haar ogen geschikt was. Ze kon de gezichten der mannen niet onderscheiden, maar duidelijk drong het geluid van stemmen tot haar door.

Ze probeerde de woorden te verstaan en na enige inspanning ontdekte ze, dat de mannen Engels spraken.

— Laat haar maar rustig liggen, zei de één, ze komt al langzaam bij kennis. Laat haar eens aan het reukzout ruiken. Zo te zien heeft ze alleen geleden aan een algehele uitputting en een zenuwshock.

Een der gestalten verdween uit haar gezichtskring en keerde even later terug. Hij boog zich over haar heen en nu kon ze zijn gezicht duidelijker onderscheiden. Het was een knappe jongeman van omstreeks dertig jaar, met zacht blond, golvend haar en prettige trekken.

Hij hield iets onder haar neus en ze voelde hoe haar reukorganen plotseling geprikkeld werden. De nevel voor haar ogen trok in één keer op, haar herinnering keerde terug, het werd lichter en even was het alsof haar hoofdpijn geheel verdwenen was.

Ze kon nu de andere man ook duidelijker zien. Hij was ouder, een jaar of vijftig, enigszins corpulent en gekleed in een witte pantalon met dito hemd.

— Kijk, zei de oudere man, ze probeert te spreken, ze wil iets zeggen.

Ze wilde inderdaad iets zeggen, of liever, vragen. Want ze begon zich te herinneren, dat ze aan boord van het casino-schip was geweest, dat ze John Templar daar verdoofd in een hut had zien liggen en dat ze Saligny een schop gaf en over de railing in het water sprong.

Plotseling voer een rilling door haar leden. Ze zag zich in het water liggen, worstelend om boven te blijven. Vlak vóór haar doemde een motorjacht uit de duisternis op, het kwam sneller en sneller naderbij, het zou haar overvaren, ze schreeuwde....

— Kalm maar, zei de oudere man en legde een koele hand op haar voorhoofd. U hoeft zich nergens ongerust over te maken. Verstaat U eigenlijk Engels?

Engels? Ze was toch Amerikaanse. Maar dat wisten die mannen natuurlijk niet.

Ze opende haar mond en streek met haar tong langs de droge lippen.

— Ja, fluisterde ze bijna onhoorbaar.

— Geef haar eens een scheutje cognac, zei de oudere man weer.

De blonde jongeman verdween en even later goot hij voorzichtig en met alle zorg enkele druppeltjes van het brandende vocht tussen haar bloedloze lippen. Ze voelde hoe de drank haar speekselklieren prikkelde, hoe het door haar slokdarm omlaag gleed en in haar maag belandde. Ze voelde een warme gloed door haar lichaam trekken; de cognac had haar goed gedaan. Ze tilde haar hand op en greep begerig het glas, dat ze snel aan de lippen bracht. Gretig dronk ze de inhoud op en bijna onmiddellijk, nog voordat de mannen haar hadden kunnen weerhouden, had ze zich opgericht in het zachte bed en toen ontdekte ze plotseling, dat ze gekleed was in een pyama, welke haar zeker vijf maten te groot was.

Tussen twee knoopjes door keek ze naar binnen en ontdekte, dat ze geen ondergoed droeg.

De oudere man was op de rand van het bed gaan zitten en voelde haar pols.

— Hoe voelt U zich, miss, vroeg hij vriendelijk.

— Beter, luidde het antwoord. Waar ben ik?

— U bent aan boord van mijn jacht. Vannacht hadden wij U bijna overvaren,

gelukkig hoorden wij bijtijds Uw gil en konden we nog net het roer omgooien, anders was U waarschijnlijk niet meer in leven geweest.

— Hebt U mij uit het water opgevist? vroeg ze.

— Ja, vanzelfsprekend, antwoordde de oudere man glimlachend. We konden U toch slecht aan Uw lot overlaten. Bovendien was U volkomen uitgeput en U moogt van geluk spreken, dat U bijna onder ons jacht terecht kwam en daardoor ging schreeuwen. Anders hadden wij U nimmer gezien.

— En....?

Ze keek weer naar de pyama en dan naar de beide mannen.

— ...en hebt U mij deze pyama aangetrokken?

— Ja, antwoordde de corpulente heer. U droeg geen japon, alleen ondergoed. Wij waren genoodzaakt U dit uit te trekken, aangezien er geen enkele dame aan boord was en wij niet mochten riskeren dat U een longontsteking op zoudt lopen door U dat natte ondergoed aan te laten houden.

Ophelia begreep het, al vond ze het idee, dat ze door twee totaal onbekende mannen als een baby was verschoond, wel een beetje griezelig.

— Bent U in staat ons iets te vertellen, ik bedoel met betrekking tot de toestand waarin wij U aantreffen?

— Ja, antwoordde Ophelia. Maar ik zou eerst graag willen weten wie zich zo liefdevol over mij heeft ontfermd.

— Nu, daartegen is niet het minste bezwaar, miss, antwoordde de oudere heer, mijn naam is Hamilton, George Hamilton en deze jongeman hier is mijn secretaris, Walter Dinsmore. Wij wonen in New York.

— Mijn naam is Ophelia Morgan, eveneens afkomstig uit New York.

— Morgan? Morgan? herhaalde Mr. Hamilton. Toch niet familie van dé Morgan van Park Side Avenue?

— Ja, antwoordde Ophelia, dat is mijn vader. Hoezo, kent U vader soms?

— Kennen? riep Mr. Hamilton enthousiast uit. Kindlief, ik ben met je vader op school geweest. We zijn elkaar lange tijd uit het oog geweest, maar ongeveer een jaar geleden ontmoette ik hem, en.... het bleek dat we sedert onze schooljaren goed geboerd hadden. Maar, dat is gewoon geweldig, hoe komt U hier? En wat hebt U in vredesnaam allemaal meegemaakt?

— Mr. Hamilton, begon Ophelia, die zich reeds aanzienlijk beter voelde. Ik verkeer met enkele mijner intiemste vrienden in een verschrikkelijke situatie. U moet weten, dat ik reeds geruime tijd samenwerk met een zekere John Templar....

— John Templar? riep thans Walter Dinsmore uit. Maar dat is toch de man die U uit de handen van de bende van Cullingham wist te bevrijden?

— Juist, dat is hem. Kortom, ik werk dus met hem samen en John Templar heeft de strijd aangeboden met een bende, die handelt in cocaine en blanke slavinnen. Het zou te veel tijd in beslag nemen, om U op dit ogenblik alles haartijns uit te leggen, maar in het kort komt het hier op neer: ik kwam in de macht van Saligny, de bendeleider. Deze man exploiteert in Rio een aantal bordelen, de beroemde Chico-Club en buiten de territoriale wateren het casino-schip. Ik werd aan boord gevangen gehouden en wist vanavond over boord te springen. Ik dacht zwemmend de kust te kunnen halen, maar moest ongeveer na een uur opgeven. Dat was het moment waarop ik Uw jacht ontmoette. Maar, wat nu erger is: John Templar bevindt zich ook aan boord van dat casino-schip, en wel in een verdoofde toestand. Hoe hij in hun handen is gevallen weet ik niet, maar men heeft hem een morphine-spuutje gegeven waardoor hij buiten kennis is. Voor alles moeten wij dus John zien te redden, terwijl ik bovendien mijn andere vrienden in het hotel moest waarschuwen, want het is best mogelijk, dat die reeds op onderzoek zijn uitgegaan. Ik heb hen namelijk kunnen berichten waar ik verblijf hield.

— Wel, antwoordde Mr. Hamilton, die met open mond naar het enigszins onsamenvangende relaas had zitten luisteren, ik zou zeggen, U kunt in deze kleding niet aan land gaan, maar we liggen voor de wal aan de steiger van de Atlantic Yacht Club en mijn secretaris zou Uw vrienden kunnen opbellen. Wie zijn het en waar logeren ze.

— Het zijn Charles Houston, James Parker en Maryse Choisie en ze logeren in het Bahia Blanca Hotel, kamer 397.

Walter Dinsmore had alles nauwkeurig genoteerd en liep reeds naar de deur van de hut om zich aan wal te begeven.

— Wacht even, Mr. Dinsmore, hield het meisje hem tegen. U zult begrijpen, dat ze

Uw oproep waarschijnlijk zullen wantrouwen en daarom is het beter, dat U ze iets vertelt wat uitsluitend aan ons bekend kan zijn. Zegt U hen, hoe U mij hebt gevonden, wat ik U verteld heb en verzoek ze onmiddellijk hierheen te komen. Als U merkt, dat ze U wantrouwen, kunt U zeggen dat Li Tang een bondgenoot was van „Tiger Kahn”. Dit dateert uit één onzer avonturen met Chinese zeerovers en is uitsluitend aan ons bekend.

— Goed, miss Morgan, antwoordde Dinsmore, ik zal het hen zeggen.

De jongeman verliet de hut en Ophelia liet zich in de kussens terugvallen. Was het allemaal werkelijkheid hetgeen ze beleefd had, of zou het blijken slechts een nachtmerrie geweest te zijn? Had ze werkelijk een strijd met de dood gevoerd? Ze kon het zich nauwelijks voorstellen terwijl ze hier zo vredig tussen de lakens lag met de goedaardige figuur van George Hamilton op de rand van haar bed.

— Wanneer hebt U vader voor het laatst gezien, Mr. Hamilton? vroeg ze plotseling.

— Dat was ongeveer drie weken geleden, vlak voor we naar Zuid Amerika vertrokken.

— Maakt hij het goed? Vertelt U eens iets, het lijkt me een eeuwigheid geleden, sinds ik hem voor het laatst gezien heb.

— Och, lichamelijk en geestelijk maakt hij het goed; ja, naar omstandigheden mag hij niet klagen.

— Wat bedoelt U daarmee? vroeg Ophelia verbaasd. Is er dan iets waar vader moeite mee heeft? Gaan zijn zaken niet volgens wens?

— Ja, hoe zal ik U dat precies uitlegen, miss Morgan, antwoordde Mr. Hamilton. Hij schijnt lastig gevallen te worden door een groep gangsters, die hem op zeer sluwe wijzen hopen geld af persen. Precies weet ik het ook niet, want hij is op dat punt ontzettend gesloten en spreekt er nooit uit zichzelf over.

— Bedoelt U, dat men probeert vader te chanteren?

— Ja, zo iets moet het wel zijn. Hij ziet er enigszins bedrukt uit en het schijnt dat hij zorgen heeft.

— Verschrikkelijk vind ik dat, zei Ophelia, terwijl ze in gedachten naar het fleurige patroon van haar pyama staarde. Ik geloof, dat ik onmiddellijk na deze zaak een bezoek aan New York ga brengen en

ik heb er zo'n flauw vermoeden van dat John Templar ook wel bereid zal zijn de Staten weer eens te bezoeken sedert het al weer zo lang is geleden, dat hij de bende van Cullingham versloeg.

Op dat moment keerde Walter Dinsmore terug en zijn gezicht straalde van enthousiasme.

— Ze komen, miss Morgan. Binnen een half uur zullen ze hier zijn. Ik kan U wel zeggen, dat ze een verschrikkelijke nacht achter de rug hebben. Enfin, dat zult U zelf van hen vernemen.

En binnen een half uur zelfs had Ophelia alles uit de mond van Charles vernomen. De jongeman zat met een kleur van opwinding op de wangen op de rand van het bed en kon niet nalaten herhaaldelijk de hand van zijn oogappel te strelen.

Water Dinsmore was zelfs zo attent geweest, Charles door de telefoon opmerkzaam te maken van het feit, dat Ophelia geen kleren meer had en dat het dus raadzam was iets dergelijks mee te nemen.

En Maryse had natuurlijk onmiddellijk een greep gedaan in haar garderobe, die ze sedert haar aankomst in Rio regelmatig uitgebreid had van het „zakgeld" dat John haar zo nu en dan toestopte.

— Je kunt niet gissen, Ophelia, zei Charles met een ongekende blik in zijn ogen, hoe gelukkig ik was vannacht je stem door de telefoon te horen, maar ook wat voor een angst ik heb moeten doormaan sedert het moment, dat de verbinding op zo'n ruwe wijze werd verbroken.

— Ja, ja, dat geloof ik best, Charley, maar laten we nu eerst gaan denken wat we kunnen doen om John te bevrijden. Die arme jongen ligt nog maar steeds verdoofd in die hut aan boord van het casino-schip en ik kan je wel vertellen, dat Saligny razend zal zijn omdat ik er in geslaagd ben te ontsnappen.

— Ik stel voor, dat we eenvoudig de politie waarschuwen, zei Maryse.

— De politie? riepen Charles en Ophelia tegelijk uit, terwijl James' ogen een donkere blik wierp in de richting van de Française.

— Ja, ik weet, dat jullie het niet erg op deze instantie hebben voorzien, maar ik ben tevens van oordeel, dat de situatie in een dergelijk stadium is gekomen, dat er geen uitstel meer geduld kan worden. Er moet volgens mij onmiddellijk en doortastend worden opgetreden teneinde John

nog te kunnen redden. En de politie is het enige apparaat, dat snel en afdoende werkt.

Charles zat in gepeins naar Ophelia's handen te staren en het meisje liet de diepe betekenis van Maryse's woorden tot zich doordringen. Het was inderdaad een feit, dat John in levensgevaar verkeerde en tenslotte kon de Braziliaanse politie hem niets verwijten, temeer, daar hij in deze affaire had samengewerkt met de Franse Sûreté Nationale.

— Ja, vond Ophelia, ik vind dat Maryse gelijk heeft. We moeten onmiddellijk de hulp van de politie inroepen.

— Maar, miss Morgan, mengde nu James zich in het woordenduel, weet U, dat de Braziliaanse politie niets zal kunnen uitrichten tegen het casino-schip? Het vaartuig ligt volgens Uw eigen zeggen drie mijlen uit de kust en dus buiten de territoriale wateren, een plaats waar geen enkele staat ook maar iets te vertellen heeft.

— Maar daar is wel iets op te vinden, was Mr. Hamilton van mening. De havenpolitie of de kustwacht kan het schip binnen de territoriale wateren slepen en dan aan boord gaan. Niets is eenvoudiger dan dat.

— Ja, dat is inderdaad een lumieus idee, vond Charles. Alleen is het de vraag of de politie daar iets voor zal voelen. Ik weet wel, dat wij in Engeland het onmiddellijk zouden doen en Hoofdcommissaris Baccart zou er ook voor te porren zijn, maar vergeet niet dat we hier in Brazilië zitten, een uiterst conservatief land, waar slavenhandel net zoiets is als de zwarte handel in Europa: weliswaar veroordeeld maar oogluikend toch toegestaan.

— In ieder geval kunnen we het probleem aan de politie voorleggen. En mocht het blijken, dat zij niet van plan is een vinger uit te steken, dan kunnen we nog altijd zien het zelf op te lossen.

— Uitstekend, zei Charles. De wagen staat buiten, dus wanneer jullie klaar zijn kunnen we gaan.

— Dan verzoek ik jullie beleefd mij even alleen te laten, opdat ik tussen de lakens zal kunnen uitkruipen, zei Ophelia.

Binnen tien minuten reed de glimmende limousine de steiger af in de richting van de stad op weg naar het hoofdbureau van politie, terwijl Mr. George Hamilton als onpartijdige waarnemer het gezelschap begeleidde.

Het was reeds laat in de middag toen John Templar de ogen opsloeg en met wezenloze blik zijn omgeving opnam. Hij lag geheel gekleed op een bed; midden in het vertrek stond een houten tafel met twee stoelen er naast en tegen de wand leunde een allesbehalve soliede uitziende kast met twee deuren.

Zijn hand gleed omhoog en raakte zijn gezicht aan. Even betastte hij onderzoekend zijn kin en zijn vingers werden in aanraking gebracht met het kleine sikje. Op zijn hoofd vond hij een grijze pruik, die half over zijn linker oor hing.

Hij bleef rustig liggen en probeerde zijn gedachten weer in te schakelen. Wat was er eigenlijk met hem gebeurd? Hij herinnerde zich, dat hij de vorige avond naar de Chico-Club was gegaan, vermomd als Lord Macdhui, hij had er Ophelia gezien in gezelschap van een slungelachtig jongmens, hij had haar een briefje geschreven, dat de kellner haar gebracht had. Toen hij weg wilde gaan had hij Maryse, die met Charles in een andere cabine was gezeten, de zaal door zien lopen en hij was haar gevolgd, naar boven, een kamer in, waar ze door twee kerels werd overmeesterd. Hij had de mannen buiten gevecht geslagen en Maryse weggestuurd, evenals de kellner. En toen was de man — hoe was zijn naam ook al weer? — aan het vertellen gegaan. Ja, Pedro Seguíó heette hij. De man zou hem juist gaan vertellen waar Saligny te vinden was en toen was hij tegen de grond geslagen. Men had hem neergeschoten. Hij was het balcon afgerend in de richting van een juist dichtslaannde deur. Met zijn revolver had hij de ruit verbrijzeld en was naar binnen gekropen. Toen...

Vanaf dat ogenblik liet zijn geheugen hem in de steek. Of had hij sedert dat ogenblik niets meer gedaan. Had hij niet iets zwaars op zijn schedel voelen neerkomen? Hij betastte met zijn vingers zijn hoofd en ontdekte onder de pruik een behoorlijke buil.

Hij keek nog eens het vertrek in het rond en bleef plotseling met ingehouden adem stil liggen. Voelde hij het goed of was het verbeelding? Het leek wel alsof zijn gevangenis op en neer deinde. Zou hij zich aan boord van een schip bevinden?

Deze gedachte was voor hem voldoende om alle energie bij hem terug te brengen. Moeizaam richtte hij zich op en probeerde

op zijn benen te blijven staan. Hij had een verschrikkelijke smaak in zijn mond en het vertrek begon snel in het rond te draaien. Hij voelde zich duizelig worden en wilde naar de patrijspoort lopen om deze te openen, doch zijn benen weigerde dienst. Zijn hoofd werd licht en het werd zwart voor zijn ogen. Hij voelde hoe zijn lichaam het evenwicht verloor en hij viel terug op het bed waar hij verdoofd bleef liggen. Maar zijn verstand bleef werken, de ernst van zijn situatie drong steeds duidelijker tot hem door.

Hij bevond zich aan boord van een schip, dat wellicht ergens voor anker lag. Het voer althans niet, want in dit geval had hij het stampen van de machines moeten horen en voelen.

Nogmaals probeerde hij zich overeind te richten en zich staande te houden. Ditmaal scheen het hem beter te lukken. Voetje voor voetje, zich vasthoudend aan de stijlen van het ledikant schuifelde hij voorwaarts in de richting van de patrijspoort, waardoor een helder zonlicht zijn gevangenis binnenviel.

Hij zag de golven van de oceaan en heel in de verte, ver voor de horizon ontwaarde hij de kust, Rio de Janeiro, dat schitterde in de stralen van een ondergaande zon.

Hij keerde naar het bed terug en ging er op zitten, terwijl hij zorgvuldig zijn vorming afnam. Pruik, sik, kussentjes en balletjes, alles verdween in zijn broekzak. Met zijn zijden zakdoek reinigde hij zijn gezicht van kunstmatig aangebrachte trekken en stopte de diamanten ringen in het zakje van zijn vest.

Plotseling ontdekte hij zijn gouden sigarettenkoker. Onmiddellijk had hij er een sigaret uitgenomen en aangestoken. Behagelijk zoog hij de rook naar binnen en hij voelde hoe zijn lichaamskrachten langzaam terugkwamen. Hij kon hier niet langer vertoeven en moest zich onmiddellijk gaan bezighouden met een ontvluchtingspoging.

Hij stond op en liep naar de deur, die, zoals hij trouwens vermoed had, afgesloten bleek te zijn. Forceren was zonder gereedschap onmogelijk en na even zijn schouders tegen het paneel gedrukt te hebben bleek hem, dat dit te soliede was om door mensenkracht ingedrukt te worden.

Er bleef hem dus niets anders over dan

afwachten op de dingen die komen zouden, temeer daar het patrijspoort niet geopend kon worden en bovendien toch te klein was om zijn lichaam door te laten.

Plotseling kreeg hij een ingeving. Hij trapte zijn sigaret uit, liep op de kast toe en opende de twee deuren. Deze was leeg, op twee planken en een vergeten klerenhanger na.

Maar al zou de kast hem ook niet kunnen dienen om zijn bagage in onder te brengen, toch zou dit meubelstuk hem kunnen helpen om zijn vrijheid terug te winnen.

Voorzichtig, zonder al te veel geluid te maken, schoof hij de kast in de richting van de deur en stelde hem rechts ervan tegen de muur op. Vervolgens plaatste hij de tafel er naast en zette daar een stoel bovenop.

Onder het uitvoeren van deze werkzaamheden begonnen zijn huidzenuwen te prikkelen, zijn bloed begon sneller te stromen en hij voelde hoe zijn hele lichaam bezielde werd door de vreugde van een vrijheid, welke hij zich zelf in het uitzicht stelde.

Weliswaar bevond hij zich nog steeds achter een stevig afgesloten deur en enkele mijlen uit de kust op een voor anker liggend schip, doch deze laatste moeilijkheid behoefde thans nog niet onder het oog te worden gezien. Eerst moest hij trachten aan de andere kant van deze deur te komen en dan zou hij wel verder zien.

Plotseling legde hij zijn geofend oor scherp te luister. Hij hoorde het geluid van naderende voetstappen, die op een trap weerklonken.

Onmiddellijk was de Grote Onbekende één en al actie. Via de tafel sprong hij lenig op de stoel en vandaar kroop hij behendig tegen de zijkant van de kast op het gammele meubelstuk. Ingespannen wachtte hij af op hetgeen er stond te gebeuren, terwijl hij zich voorover boog en onafgebroken naar de nog gesloten deur bleef staren.

De voetstappen waren inmiddels tot voor de deur genaderd en hielden stil. Hij hoorde hoe een sleutel in het slot werd gestoken, een licht stemmengemompel drong tot hem door en dan draaide de deur langzaam open en kwamen twee mannen, waarvan hij er één herkende als Saligny, het vertrek binnen. Terwijl de mannen een ogenblik niet begrijpend naar het

lege bed keken en naar het verplaatste meubilair, zakte Templar even door zijn knieën heen, boog zich zo ver mogelijk voorover en sprong omlaag, precies tussen de beide mannen in, welke hij in zijn val mee op de grond trok.

Saligny, of misschien was het de ander wel, kwam nogal hard met zijn hoofd tegen de scherpe poot van de kast terecht en bleef even bewegingloos liggen, terwijl Templar de andere man in een alles lamleggende greep vatte en hem over zijn hoofd door het vertrek slingerde in de richting van het bed. Onmiddellijk sprong Templar overeind en stormde op de man, die zich nog geenszins gewonnen scheen te geven, af. Het bleek Saligny te zijn, die nu zijn voet opstak om Templar een trap te geven in de omgeving van de buik. De avonturier wist echter niet anders te doen dan de voet van de man in zijn ijzeren greep vast te pakken en draaide het een halve slag om, waardoor de benedeider een uitroep van pijn slaakte. Bovendien duwde Templar het been loodrecht naar achteren, waardoor Saligny met een slag tegen een stoel optuimelde, terwijl Templar hem niet de minste gelegenheid liet weer overeind te krabbelen. Want nog voordat de man op de grond terecht was gekomen, had Templar hem alweer aan zijn jasje omhooggetrokken en diende hem een linkse en vervolgens een krakende upper-cut toe.

Saligny slaakte een diepe zucht, sloot de ogen en rolde als een egel over de houten vloer, waar hij roerloos bleef liggen. Snel ontdeed de avonturier hem van pistool en sleutels en keerde naar de andere man terug, die juist bezig was overeind te kruipen en met een pijnlijke trek op zijn gelaat zijn hoofd zat te wrijven.

Zonder zich te bedenken hief Templar het pistool op en liet de kolf met geweldige kracht op de schedel van de man neerkomen. Even vreesde hij de kerel gedood te hebben, doch een vluchtig onderzoek leerde hem dat het hart nog klopte.

Hij stak pistool en sleutels in zijn zak, liep naar het bed en rukte er de lakens af, waarmede hij Saligny stevig begon te binden. De andere man was dusdanig toegetakeld, dat hij wel enkele uren nodig zou hebben om zijn bewustzijn weer terug te vinden.

Templar wierp een blik van voldoening op de nog steeds openstaande deur en trad

voorzichtig de gang af loerend naar buiten, waarna hij de deur achter zich dichttrok en de sleutel in het slot omdraaide en in zijn zak liet glijden.

Zijn rok-costuum zag er nogal gehavend uit en hij realiseerde zich plotseling, dat hij in deze dracht nogal de aandacht van de bemanning, die ongetwijfeld aan boord moest zijn, zou trekken.

Hij keerde dus terug naar de kamer en begon de onbekende diens costuum uit te trekken. Saligny's kleren waren te klein voor hem geweest en bovendien zou het te veel tijd in beslag nemen om deze eerst weer los te maken uit de lakens.

Het rok-costuum, een product van de beroemde Londense kleermaker Poole, werd nonchalant op het bed neergeworpen en Templar stapte in de broek van zijn slachtoffer; overhemd en colbert verwisselden eveneens van eigenaar en opnieuw verliet Templar zijn gewezen gevangenis om het tweede gedeelte van zijn plan ten uitvoer te gaan leggen.

Hij liep de gang af, de trap op en bleef boven op het dek even staan om de zee-wind gelegenheid te geven zijn hoofd af te koelen. De zuivere lucht drong zijn longen binnen en plotseling voelde hij pijn noch moeheid. Hij strekte zijn gespierde lichaam uit, haalde nog een paar maal diep adem en wandelde dan nonchalant over het dek in de richting van de salons, welke in het midden van het schip waren gebouwd.

Hier en daar was een bediende bezig het dek te schrobben, een kellner liep met een groot dienblad langs hem heen, doch verder was er niemand te bekennen.

Via een brede boordgang belandde hij in een soort van hall, waarop vier deuren uitkwamen. Op elk der deuren was een ivoren plaatje gevestigd, waarop iets stond te lezen, zowel in het Portugees, als in Engels, Frans en Spaans.

Op het eerste bordje las hij „Privé”, op het tweede „Directie”, op het derde „Administratie” en op het vierde „Hofmeester”.

Het waren evenwel slechts de eerste twee deuren, die hem belang inboezemden. Hij trok dan ook het slutelbos uit zijn zak, opende de deur waarop „Privé” geschreven stond en ging naar binnen, de deur aan de binnenkant weer afsluitend.

Even bleef hij staan en liet zijn blikken door het uitermate, ja zelfs al te luxe in-

gerichte vertrek glijden. Hier was werkelijk van overdaad sprake. De kostbare Perzische tapijten bedekten de vloer, wanden werden gedrapeerd door dure gobelins uit alle delen der aarde, de indirecte verlichting was op zeer vernuftige wijze aangebracht en het meubilair zou iedere vorst jaloers hebben gemaakt.

Verder was er echter niets dat Templar's roofzucht kon bevredigen, en hij liep dan ook via een even luxieuze slaapkamer door een tussendeur het Directie-vertrek binnen.

Dit was de plaats waarop Templar zijn kennis en energie zou beproeven. In de hoek stond een zwaar, gebeeldhouwd bureau, in het midden enkele fauteuils van smetteloos wit leder, een perzisch ingelegd tafeltje en kostbare schilderijen aan de wanden, maar wat Templar eigenlijk zocht vond hij niet: een brandkast. Zou Saligny zijn geld soms in het bureau bewaren? Hij wandelde rustig door de kamer en bestudeerde de schitterende schilderijen, die de wanden sierden.

Plotseling greep hij er één vast, tilde het van de muur en plaatste het op de grond. Vervolgens een ander, en nog één en nog één, en toen gleed een tevreden glimlach over zijn gezicht. Achter het laatste schilderij vertoonde zich een kleine, ingebouwde safe.

Zorgvuldig bestudeerde hij het slot, bekeek dan de sleutels aan de ring en onmiddellijk diepte hij de juiste sleutel er uit op, stak deze in slot en trok de stalen deur open.

Templar was niet meer te verbazen door de inhoud van een goed gevulde safe of brandkast. In zijn lange loopbaan als gentleman-inbreker was hem al zoveel waarde in handen gevallen, dat ook deze kast hem niet kon verwonderen.

Zorgvuldig haalde hij de stapels bankbiljetten uit de nis in de muur en deponeerde ze keurig op een rijtje op het bureau. Vervolgens, toen de inhoud geheel verwijderd was, sloot hij de deur, hing de schilderijen weer op hun plaats en liep terug naar het bureau, waar hij zijn buit begon te tellen.

Het meeste geld bestond uit Braziliaanse Milreis, doch ook trof hij er vele andere valuta's aan: Argentijnse, Chileense en Columbiaanse Pesos, Peruviaanse Ponden, Amerikaanse dollars en Engelse Ponden, met een gezamenlijke waarde van ongeveer

een half miljoen Amerikaanse dollars. Het was onmogelijk al dit bankpapier in zijn zakken onder te brengen en hij zocht dan ook geruime tijd naar een tas of een koffer, totdat hij in het slaapvertrek een lederen city-bag aantrof, die ruimschoots plaats bood aan de stapels bankbiljetten.

Na nog een laatste blik in het vertrek te hebben geworpen, nam hij vanuit een kunstzinnig vervaardigd houten kistje, dat op het bureau stond, een donkere, Braziliaanse sigaar, stak er de brand in en verliet argeloos het vertrek zonder door iemand opgemerkt te worden.

Op het dek bleef hij even kijken naar het grote vlot, dat voor het schip op het water dreef. Er lagen een paar kleine motorbooties langs gemeerd en even mat hij de afstand tussen het schip en de stad. Deze zou misschien een mijl of vier bedragen en met een beetje geluk kon hij die afstand binnen een half uur hebben afgelegd.

Snel daalde hij de statietrap af, betrad het vlot en liep op de snelst uitzijnde van de drie motorboten toe. Hij stapte aan boord, plaatste zijn koffer op de bank naast het stuurrad en wilde de motor aanslaan, toen er vanuit de kleine kajuit een onbekende man te voorschijn kroop, die hem vragend aankeek.

— Spijt me, maar ik heb even je bootie nodig, mister, zei Templar en met één vuistslag sloeg hij de man overboord, waar deze als een dode vis bleef drijven.

Templar schakelde de motor in, een geweldige rookwolk verliet de uitlaat, een paar hevige knallen en toen draaide het ranke vaartuig snel van het vlot af en schoot in pijlsnelle vaart over het spiegelgladde water van de Atlantische Oceaan.

HOOFDSTUK V

Waarin een hoofdcommissaris van politie van enthousiasme met zijn armen wijdbeens loopt en John Templar en Ophelia elkander discrete knipoogjes toewerpen.

De glimmende limousine stopte zonder schokken voor de brede stoep van het hoofdbureau van politie van Rio de Janeiro en de drie heren en de twee meisjes stapten uit.

— Ik zou zeggen, dat jij het woord maar

moet doen, Ophelia, vond Charles, terwijl hij haar veelbetekend aankeek.

— Ik vind het best, antwoordde het meisje, als die inspecteur of commissaris maar Engels of Frans spreekt, want in het Portugees zou ik nog niet eens om hulp kunnen roepen.

— Ik evenmin, Ophelia. Maar het moet toch al gek gaan, indien er in het hele gebouw niet één man zou zijn die Engels verstaat.

Ze waren inmiddels in het lokaal van de wachtcommandant aangekomen en met een beminnelijk glimlachje vroeg ze de dienstdoende brigadier de hoofdcommissaris te spreken.

De man sprak weliswaar Engels, maar scheen helemaal niet van plan zonder meer aan dit verzoek gehoor te geven, ook al was de dame, die hem dit vroeg, het verrukkelijkste vrouwtje, dat hij ooit was tegengekomen. De dikke Braziliaan trok, met een brede glimlach rond de mond, zijn wenkbrauwen hoop op en antwoordde:

— Ja, ziet U, miss. Wij kunnen de hoofdcommissaris niet voor alles storen. Maar ik wil U met alle plezier naar een dienstdoende inspecteur laten brengen.

— Neen, antwoordde Ophelia, terwijl ze heftig met haar hoofd schudde. Het is absoluut noodzakelijk, dat wij de hoofdcommissaris persoonlijk spreken, aangezien hetgeen wij hem te vertellen hebben, van het hoogste belang is.

— Ja, ik wil de hoofdcommissaris natuurlijk wel onbellen hierover, maar het zou beter zijn wanneer ik hem in een paar woorden kon uiteenzetten waarover het gaat, beërijet U?

Ophelia begreep.

— Ja, enfin, zegt U maar, dat John Templar op het ogenblik in Brazilië is en een opdracht uitvoert voor de Franse Sûreté Nationale. Wij zijn vrienden van John Templar, die op het ogenblik groot gevaar loopt vermoord te worden.

De brigadier had Ophelia's woorden met opengevallen mond en uitpuilende ogen aangehoord en zonder een woord te zeggen, liep hij naar het telefoontoestel, draaide een nummer en na even gewacht te hebben, begon hij in een onverstaanbaar taaltje een geweldig druk en levendig gesprek te voeren, terwijl hij onophoudelijk stond te buigen als een knipmes, alsof de hoofdcommissaris hem via een televisie-toestel zou kunnen zien.

Uiteindelijk maakte de man een zeer diepe buiging en legde de hoorn weer op de haak.

— De commissaris zal U ontvangen, klonk het triomferend uit zijn mond, terwijl hij onder het maken van een serie buigingen vergenoegd in zijn dikke, vlezi-ge handen wreef.

Er verscheen een geuniformeerde agent, die even naar het korte bevel van de brigadier luisterde, en dan een hoffelijke buiging voor het gezelschap maakte en hen voorging door de marmeren hal naar een brede trap.

Op de eerste verdieping werden zij in een weelderig vertrek binnengelaten, waarachter een ontzettend lijvig bureau een dikke man troonde in een hagelwit uniform.

De hoofdcommissaris stond op, stelde zich voor en luisterde aandachtig naar de namen van de personen, die hem de hand drukten.

— Gaat U zitten, dames en heren, nodigde hij uit, terwijl hij de dames sigaretten en de heren zwarte sigaren offereerde.

— En wat kan ik voor U doen? vervolgde hij.

Nadat het hele gezelschap had plaats genomen, trok Ophelia haar stoel iets dicht-er voor het bureau en begon langzaam en duidelijk een verhaal af te steken, dat ruim een uur duurde.

Ze gaf een nauwkeurig verslag vanaf het moment, dat John Templar in het George V Hotel te Parijs het plan had opgeval, zich met de zaak van handel in verdovende middelen te gaan bemoeien. Ze vertelde over de moord op Graaf Squinza, maakte echter geen melding van de twintig miljoen, die Templar achterover had gedrukt, en gaf een beschrijving van hetgeen zich in Le Havre had afgespeeld.

De hoofdcommissaris zat met stijgende belangstelling te luisteren naar de duidelijke en gedetailleerde uiteenzetting van het meisje en zijn interesse nam nog toe, toen het verhaal zich af begon te spelen op Braziliaanse bodem.

— Gisteravond bevond ik mij in gezelschap van een Amerikaanse kauwgumkoning in de Chico-Club en ontving daar een kort briefje van Templar, waarin hij mij verzocht, hem na middernacht in het Bahia Blanca Hotel op te bellen. Ik deed dit vanaf de plaats waar ik mij op dat ogenblik bevond. Dit was een schip, dat U

ongetwijfeld bekend zal zijn en ligt op ongeveer drie mijlen van de kust, buiten de territoriale wateren. Het is een casino-schip waar ontzettend grof roulette en baccarat gespeeld wordt. Dit schip is het eigendom van en wordt geëxploiteerd door de reeds genoemde Saligny. Ik belde dus het hotel op en kreeg mijn vriend, Mr. Houston aan de telefoon, die mij vertelde dat Mr. Templar afwezig was. Wat er met hem gebeurd is, sedert ik in de Club het briefje van hem kreeg, is ons niet precies bekend, alleen toonde Saligny mij zijn bewusteloze lichaam dat aan boord van het schip in een hut lag.

Ze vervolgde haar verhaal over haar vlucht, haar redding door Mr. Hamilton en uiteindelijk van de ontmoeting met haar vrienden.

— U ziet dus, commissaris, vervolgde ze, dat wij U niet voor niets lastig vallen en dat er heus reden voor is U van Uw werkzaamheden af te houden.

— Ja, inderdaad, Miss Morgan, antwoordde de Braziliaan. Dat schip is mij bekend en ik heb reeds meerdere malen met mijn staf-medewerkers gesproken over een eventuele mogelijkheid om er een inval te doen. Maar, zoals U zelf reeds hebt gezegd, ligt het buiten de territoriale wateren hetgeen maakt, dat we zo goed als machteloos staan.

— Maar Mr. Hamilton hier opperde het voorstel, dat U het door de kustwacht binnen de territoriale wateren zou kunnen laten slepen.

De hoofdcommissaris knikte begrijpend en glimlachte beleefd.

— Dat zou inderdaad een mogelijkheid zijn, Miss Morgan, waar wij hebben daarvoor de medewerking van de kustwacht en de havenpolitie nodig, hetgeen veel te veel tijd in beslag zou nemen. Ik heb reeds een deugdelijk plan uitgewerkt, doch ik heb daarvoor de hulp nodig van de Admiraliteit. Ik heb hem dit plan reeds voorgelegd en zij stonden er niet afwijzend tegenover, alleen achten ze het noodzakelijk, dat er een onmiddellijke aanleiding is. U moet namelijk weten, dat de Braziliaanse regering niet zo erg streng optreedt tegen speelhuizen en zo, hetgeen volgens mijn persoonlijke mening een zeer grote nalatigheid is. Maar aangezien die Saligny een moordenaar is en zich tevens ophoudt met het ontvoeren van buitenlandse ingezetenen, geloof ik wel, dat deze redenen de

Admiraliteit er zullen toe kunnen bewegen op mijn voorstel in te gaan. Als dit zo mocht zijn, kunt U op mijn volle medewerking rekenen.

— En wat is dat wel voor een plan? vroeg Charles nieuwsgierig.

De hoofdcommissaris lachte vermakelijk en wreef zich de handen.

— Het is een plan, waardoor wij het hele schip binnen een uur veroverd kunnen hebben en alle opvarenden gearresteerd, meneer. Maar, ik zal eerst even met de Admiraliteit gaan bellen voordat ik U dit plan verraad. Excuseert U mij een ogenblikje.

Hij maakte een beleefde buiging en verdween door een tussendeur in een aangrenzend vertrek.

Het wachten viel het gezelschap in de kamer van de hoofdcommissaris lang. De wijzers van de elektrische klok boven de deur kropen traag rond en langzaam verstreek de middag.

Eindelijk, na ongeveer een half uur gewacht te hebben, ging de tussendeur open en verscheen een stralende hoofdcommissaris in de opening. Hij hief enthousiast zijn beide armen boven zijn hoofd en toonde twee rijen hagelwitte tanden.

— Dames en Heren, riep hij uit. Ik kan U het blijde bericht vertellen, dat de Admiraliteit mijn voorstel onmiddellijk heeft geaccepteerd en de nodige stappen zal ondernemen, om mij in de gelegenheid te stellen, een inval te doen in dat casino.

— Maar hoe wilt U dat dan doen, commissaris? vroeg Ophelia.

— Wel, luistert U eens, Miss Morgan. Binnen een uur, dus om vijf uur precies, brengt de radio de gebruikelijke nieuwsberichten. In deze uitzending zal een beslissing van de Admiraliteit worden voor-gelezen, waarbij bepaald is, dat de territoriale wateren met ingang van heden-middag 12 uur verbreed zijn met een strook van drie mijlen langs de hele kust van Brazilië, hetgeen geschied zou zijn in verband met grote vlootmanoeuvres, welke dezer dagen zullen worden gehouden. Die vlootmanoeuvres zijn natuurlijk maar een doekje voor het bloeden, dat begrijpt U wel, maar hoofdzaak is, dat ons gebied dus over een breedte van drie mijlen ver-groot is.

— Dat is geweldig, riep Ophelia uit en Charles zat vergenoegd naar de verheugde hoofdcommissaris te kijken. Wanneer

denkt U nu iets te ondernemen, commissaris?

— Wanneer? Onmiddellijk natuurlijk, Miss Morgan. Ik zal een honderd man bijeen laten komen en met enkele motorboten van de havenpolitie gaan we er dan op uit. Het is al lang geleden dat ik zelf aan dergelijke expedities heb meegedaan, maar ik kan U verzekeren, dat ik dit keer de leiding persoonlijk in handen zal nemen.

— En, begon Charles, ik neem aan, dat het dan meteen gedaan is met de Chico-Club en een groot aantal bordelen ook? Die worden tenslotte ook door Saligny gedreven.

— Vanzelfsprekend, sir, antwoordde de hoge politie-autoriteit. We zullen alles meteen eens flink uitmesten en de Franse politie kan Saligny van mij cadeau krijgen. Wanneer ze zijn uitlevering verlangen, dan kunnen ze hem komen halen, hoor.

— En... begon Ophelia een beetje twijfelachtig, U zult misschien begrijpen, commissaris, dat wij graag op de hoogte van de razzia zullen blijven. Alhoewel wij daar persoonlijk geen deel aan behoeven te nemen, zouden we toch de zeeslag, als ik het zo maar eens mag noemen, wel van nabij willen volgen. Zou het veel van Uw goedheid gevraagd zijn, wanneer wij U verzochten ons een kleine motorboot ter beschikking te stellen, waaruit wij de razzia kunnen volgen.

— Nou, dat is wel voor elkaar te brengen, Miss Morgan. U kunt dan onmiddellijk na het einde van de zeeslag, om Uw woorden maar te gebruiken, aan boord komen om U te overtuigen van de toestand van Mr. Templar. Als U mij nu even wilt excuseren, dan zal ik telefonisch mijn bevelen doorgeven.

Gedurende een tiental minuten deelde de hoofdcommissaris zij beslissing mee aan zijn naaste medewerkers, die er op hun beurt voor zorg zouden dragen, dat de vereiste manschappen en boten bijeen gebracht werden.

En een half uur later verzocht de hoofdcommissaris het gemengde gezelschap, hem te willen volgen naar de wachtende auto's, waarmede zij naar de haven gebracht zouden worden.

John Templar liet de gestolen motorboot onbeheerd aan een willekeurige steiger liggen en liep snel tussen de loodsen door

naar de grote straatweg, die naar de stad voerde. Zijn buit droeg hij in de lederen city-bag en hij voelde zich een koning te rijk, ook al zat het geleende costuum hem een beetje krap.

Na een kwartiertje te hebben gelopen, kwam hij een taxi tegen, die hij aanhield en waarmede hij zich naar het Bahia Blanca Hotel liet rijden. Uiteraard was hij zeer verbaasd toen hij merkte, dat zijn appartementen geheel verlaten waren. Er was geen spoor van zijn vrienden te bekennen en na een koude douche genomen te hebben en zijn plunje te hebben verwisseld tegen een goed zittend sportcostuum, nam hij plaats op het balkon en keek even naar het drukke verkeek op het Plaza Esperito Santo.

Vier en twintig uur geleden had hij hier ook gezeten in gezelschap van Charles, James en Maryse. Toen was alles nog een probleem geweest, terwijl hij thans voelde hoe de ontknoping naderde.

Maar niettemin begon hij zich bezorgd te maken, over het uitblijven van enig bericht met betrekking tot zijn vrienden. Instinctief zette hij de radio in de salon aan en luisterde even naar de laatste tonen van een wegstervende rumba.

De zender zweeg enkele seconden en toen kondigde een damesstem een uitzending van nieuwsberichten aan.

Na enkele voor hem onbelangrijke berichten van binnenlandse aard, wilde Templar al een ander station opzoeken, toen hij plotseling hoorde hoe de omroeper een bericht van de Braziliaanse Admiraliteit aankondigde:

„Met het oog op de dezer dagen te houden vlootmanoeuvres, heeft de Braziliaanse Admiraliteit besloten de territoriale wateren te verbreden met een strook van drie zeemijlen, waardoor de territoriale wateren zich dus zullen uitstrekken over een afstand van zes zeemijlen uit de kust. Deze beslissing van de Admiraliteit is hedenmiddag om twaalf uur ingegaan en blijft van kracht tot nadere aankondiging.”

Templar luisterde niet meer naar de verdere berichten van het nieuwsagentschap. Geruime tijd waren zijn hersens bezig met de plotselingen beslissing van de Braziliaanse Admiraliteit. Hij vond het eerlijk gezegd vreemd, dat de Admiraliteit het nodig had geacht de territoriale wateren met een strook van drie mijlen te verbreden,

aangezien dit helemaal niet gebruikelijk was. Andere landen, zoals Amerika en Engeland, deden dit helemaal niet en hielden hun vlootmanoeuvres midden op de Oceanen of zelfs in de Middellandse Zee, of zelfs nog in de territoriale wateren van andere landen, indien dit in hun kraam te pas kwam.

Daarom vroeg hij zich ook af, of deze beslissing misschien een andere oorzaak zou kunnen hebben. Oorlogsgevaar in Zuid-Amerika dreigde er helemaal niet.

Het schip waarop hij gevangen had gezeten, had zeer zeker meer dan drie zeemijlen uit de kust gelegen, in neutrale wateren dus. Waarom had men het daar voor anker gelegd? Het kwam hem voor, dat het schip diende als een drijvend speelhol, een soort casino, hetgeen vooral, in de Verenigde Staten wel veel voorkwam. Vandaar ook dat hij in de safe in Saligny's kamer zoveel geld in verschillende valuta's had aangetroffen.

Maar zou dit iets te maken kunnen hebben met de beslissing van de Admiraliteit?

Zonder deze vraag te beantwoorden sprong hij overeind, nam de lederen city-bag in de hand en verliet het hotel. Met een taxi liet hij zich naar de luchthaven van Rio de Janeiro rijden, waar hij bij de administratie de sleutel van de hangar in ontvangst nam.

— Gisteravond, of liever vannacht kwamen hier een paar personen, vertelde de employé, die hem te woord stond, die de sleutel wilden hebben. Ik heb hen deze natuurlijk niet gegeven ondanks het feit, dat ze beweerden vrienden van U te zijn.

— Templar dacht even snel na en vroeg dan:

— Wat waren dat voor personen?

— Een dame en twee heren, meneer.

Een dame en twee heren herhaalde Templar in gedachten. Zouden dat iemand anders kunnen wezen dan Charles, James en Maryse?

— Ja, dat zijn inderdaad vrienden van mij, antwoordde Templar, en U had hen de sleutel gerust kunnen geven, maar het is nu eenmaal voorschrift, dat U het niet doet, niet waar?

Hij knikte de man vriendelijk toe en verliet het kantoor, om zich naar de hangar te begeven waarin de „Hurricane” stond. Hij borg de lederen city-bag veilig in het toestel, sloot de deur van de hangar weer

en gaf de sleutel weer op het kantoor af, waarna hij met een andere taxi naar de haven reed.

Hij bleef daar geruime tijd rondrijden totdat zijn blikken werden getrokken door enkele grijze overvalwagens, waaruit een honderdtal agenten, gewapend met karabijnenn en helmen op te voorschijn kwamen, en zich naar een drietal grote motorboten begaven, die langs de steiger lagen te wachten.

Templar hoorde als het ware weer de stem van de nieuwsomroep in zijn oren. De ware betekenis van de beslissing der Admiraliteit, drong steeds duidelijker tot hem door. Die hele verbreding van de territoriale zone had niets anders ten doel, dan een wettige overval op het schip uit te voeren.

Enkele ogenblikken later, nadat de politieboden de steiger reeds hadden verlaten, stopten twee luxe wagens, waaruit tot zijn niet geringe verbazing zijn vrienden te voorschijn kwamen.

Charles, Ophelia, Maryse, James en enkele onbekende heren, waarvan er twee in uniform waren.

Ook dit gezelschap stapte in een motorbootje en verliet de steiger.

Had dit alles soms tot doel om Saligny in te rekenen? Maar wat was er in vredesnaam gebeurd, terwijl hij buiten westen in die vervloekte hut had gelegen?

James was bij hen en Ophelia droeg een jurk van Maryse. Zou men soms geweten hebben, dat hij aan boord van dat schip gevangen werd gehouden?

Hij moest het antwoord op al die vragen schuldig blijven. De chauffeur van zijn taxi duwde hij wat geld in de hand, stapte uit en liep een andere steiger op.

Hij maakte een praatje met een oude zeeman, die op een bankje rustig een pijp zat te roken.

— Hebt U een motorboot voor me te huur? vroeg Templar.

— Alleen met gezagvoerder, meneer, antwoordde de oude man.

— Goed, bent U de gezagvoerder?

— Ja, meneer. Waar moet U naar toe?

— Och, nergens, zo maar een beetje op zee rondvaren. Hier heb je vast een voorshot.

Hij stopte de man een aanzienlijk bedrag in de hand en de zeerob staarde even verbaasd naar zijn uitzonderlijk hoge loon. Hij scheen er evenwel geen bezwaar tegen

te hebben, want na even aan zijn witte pet getikt te hebben, liep hij de steiger af en stapte in een kleine, tamelijke oude motorboot.

Templar was hem gevolgd, terwijl zijn blikken onophoudelijk op de politie-voertuigen gericht bleven en op de motorboot waarin zijn vrienden gezeten waren.

— Ik zou zo zeggen vaar maar eens achter die politieboden aan, kapitein, stelde Templar voor, terwijl hij in een rieten stoeltje plaats nam en een sigaret opstak. Er schijnt iets aan de hand te zijn.

Het werd een lange tocht, maar toch zag Templar duidelijk hoe het schip waarop hij gevangen was gehouden, steeds dichterbij kwam. Hij kon zelfs het vlot en de daaraan gemeerde bootjes reeds onderscheiden.

Plotseling stond hij uit zijn stoel op. Zag hij het goed of verbeeldde hij het zich? Het kwam hem voor alsof het casino-schip gedraaid was en langzaam vooruit voer.

— Heb je niet een kijker aan boord, kapitein? vroeg hij de man.

De zeeman zette het stuur vast, dook even in een kistje, dat onder één der banken stond en overhandigde Templar een zware, ouderwetse zeekijker. Aandachtig tuurde hij door de stoffige glazen in de richting van het schip, en hij zag zijn vermoeden inderdaad bewaarheid. Het drijvende casino zette koers in Oostelijke richting en trachtte ongetwijfeld zo snel mogelijk buiten de nieuwe grens van de territoriale wateren te geraken.

Maar hij zag ook hoe de kleine politievoertuigen veel sneller over het water vooruitschoten en het schip zo goed als ingehaald hadden. De bootjes gingen uit elkaar en verspreidden zich, teneinde het casino geheel te omsingelen.

Vanuit een scheepsroeper werd iets geschreeuwd, dat hij niet kon verstaan en toen hoorde hij het bekende geratel van machinegeweren.

Weer klonk de stem door de scheepsroeper over het water, onmiddellijk gevolgd door enkele geweerschoten.

De stuurman van zijn bootje keek zijn klant onderzoekend aan. Hij nam de pijp uit de mond en vroeg:

— We moeten zeker teruggaan, hè, meneer?

— Ben je helemaal gek, riep Templar enthousiast uit. We gaan door, dacht je dat ik dit schouwspel zou willen missen?

De zeeman zette even zijn pet af, krabde twijfelachtig op zijn hoofd en plaatste het hoofddeksel dan weer op zijn grijze krullen.

Templar plaatste de kijker weer aan zijn ogen en tuurde onafgebroken naar de zeeslag.

Het casino-schip had inderdaad vaart geminderd en bleef even later stil op de golven drijven. De politievaartuigen kwamen langszij en de gewapende agenten klauterden in snel tempo met het geweer in de aanslag de statietrap omhoog.

Wat er precies aan boord van het schip gebeurde kon hij slechts vermoeden, maar na ongeveer een half uur zag hij hoe het bootje, waarin zijn vrienden gezeten waren, eveneens langszij kwam en het gezelschap aan boord ging.

— Volle kracht vooruit, kapitein, zei hij tot de oude Braziliaan.

Een kwartiertje later klauterde Templar langs de statietrap aan boord, waar hij tegen werd gehouden door enkele schildwachten.

— John, hoorde hij plotseling een enthousiaste vrouwenstem roepen.

Hij keek in de richting vanwaar deze roep was gekomen en ontdekte Maryse, die in gesprek stond met één der politiemannen.

— Waar kom je vandaan? vroeg ze overgelukkig. We zijn je overal aan het zoeken. Ophelia dacht dat je aan boord was.

— Ja, Maryse, was, dat is het woord en nu ben ik er weer. Maar tussentijds heb ik een klein uitstapje gemaakt. Waar zijn de anderen.

Maryse nam haar weldoener bij de hand mee naar het voltallige gezelschap dat in de grote salon, dat als balzaal dienst deed, in gesprek was.

Hij werd voorgesteld aan de politieautoriteiten en vanzelfsprekend moest hij het één en ander vertellen. En dat deed hij ook. Hij gaf een getrouw verslag van hetgeen hem sedert de vorige avond was overkomen, hij vertelde van zijn vlucht van het schip, doch verzweeg zijn bezoek aan Saligny's privé-kantoor en het onderzoek in diens safe.

De hele bende en de bemanning van het schip werd ingerekend. Saligny trof men nog steeds gebonden aan in de hut waar Templar hem had achtergelaten, terwijl de andere man nog steeds verdoofd was.

Het begon reeds donker te worden toen

Templar en zijn vrienden het schip weer verlieten in gezelschap van de hoofdcommissaris en diens mannen. Er was voor goed afgerekend met Saligny en diens bende en de Fransman zou binnenkort in Parijs terecht moeten staan om zich te verantwoorden voor twee laffe moorden, om nog maar niet eens te spreken van handel in verdovende middelen en blanke slavinnen, aanslagen op het leven van andere personen en vrijheidsberovingen.

Die avond werd er gefuifd in de appartementen van John Templar in het Bahia Blanca Hotel. Het knallen van de openspringende champagne-flessen was niet van de lucht en de stemming was uitbundig.

Templar fungeerde als een voorkomend en uitstekend gastheer, die er werkelijk in slaagde zijn vrienden en zijn gasten een heerlijke avond te bezorgen. Als gasten waren aanwezig de hoofdcommissaris van politie van Rio de Janeiro met vrouw en bevallige dochter, Mr. Hamilton en Mr. Dinsmore en enkele hoge functionarissen van de Braziliaanse Admiraliteit.

Toen John Templar even door de geopende balcondeuren op het balcon stapte om wat frisse lucht te happen, werd hij vanuit het donker bij de arm gegrepen. Hij keek om en zag hoe Charles en Ophelia ieder in een ligstoel gezeten waren en genoten van de met sterren bezaaide hemel.

— John, zei Ophelia, één ding moet je me beloven.

— En dat is, Ophelia?

— Dat we zo spoedig mogelijk naar New York gaan, om een bezoek aan vader te brengen. Ik heb je verteld wat ik van Mr. Hamilton gehoord heb en ik maak me eerlijk gezegd een beetje ongerust.

— Daar kun je van op aan, Ophelia, antwoordde Templar. Dat had ik je trouwens toch al beloofd!

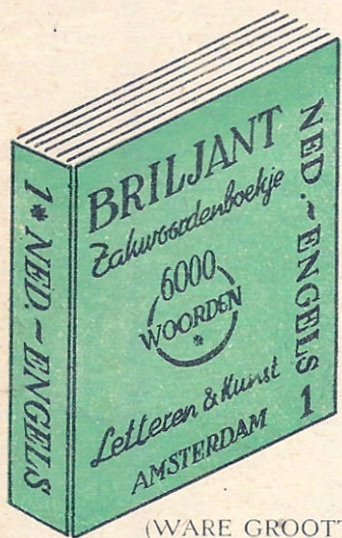
— Heus? vroeg ze, met een knipoogje, dat Charles gelukkig niet zag.

— Heus, antwoordde Templar met een discreet knipoogje.

Toen wandelde hij weer naar binnen teneinde zijn beide vrienden gelegenheid te geven, hun gedachten uit te wisselen en uitdrukking te geven aan hun wederzijdse gevoelens.

EINDE.

'n Nuttig geschenk!

(WARE GROOTTE)

Zojuist verscheen het
kleine handige

BRILJANT Zakwoordenboekje

75 ct.
per stuk

Voorlopig alleen verkrijgbaar in:

No. 1 ♦ NEDERLANDS—ENGELS

No. 2 ♦ ENGELS—NEDERLANDS

Formaat $5 \times 5\frac{1}{2}$ cm.; 400 pagina's; 6000 woorden.

Zowel voor het Damestasje als Herenvestzakje,
het meest geschikte formaat en licht gewicht.

Zendt een postwissel à f 1.50 en U ontvangt omgaand
deze twee boekjes franco thuis per post.!

UITGEVERIJ

BOEK - ENGROS

ROKIN 174

AMSTERDAM